

# Phong Cuồng Địch Mộc Đầu/ Diên Cuồng Địch Đầu Gõ

## Contents

|                                                         |          |
|---------------------------------------------------------|----------|
| <b>Phong Cuồng Địch Mộc Đầu/ Diên Cuồng Địch Đầu Gõ</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                                   | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                                   | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .                                   | 7        |
| 4. Chương 4 . . . . .                                   | 10       |
| 5. Chương 5 . . . . .                                   | 13       |
| 6. Chương 6 . . . . .                                   | 17       |
| 7. Chương 7 . . . . .                                   | 19       |
| 8. Chương 8 . . . . .                                   | 22       |
| 9. Chương 9 . . . . .                                   | 24       |
| 10. Chương 10 . . . . .                                 | 27       |
| 11. Chương 11 . . . . .                                 | 30       |
| 12. Chương 12 . . . . .                                 | 30       |
| 13. Chương 13 . . . . .                                 | 33       |

## Phong Cuồng Địch Mộc Đầu/ Diên Cuồng Địch Đầu Gõ

---

### Giới thiệu

Editor: ATM cardRe-edit: Nescafe'Thể loại: xuyên không, nhất thụ nhất công, hài, HE, cổ trangTử nhỏ Liễu Thanh Ph

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-cuong-dich-moc-dau-dien-cuong-dich-dau-go>*

### 1. Chương 1

Cứu ta... đây là hần một đời luôn bất đắc dĩ nói.

Cuộc đời là thế, nghe người ta nói hai chữ “cứu ta”, không nghĩ có thể hay không giải quyết phiền phức sau này, hần không cảm lòng được mà cứu.

---

Một người, không phải vì tên hần nghe êm tai mà phá lệ cho hần mọi thứ được suôn sẻ.

Mọi người đại khái cũng nên hiểu, Liễu Thanh Phong là một tên công tử thích ngựa chề cừ, tiêu tiền như nước.

Thế rồi đến hôm nay, Liễu Thanh Phong chỉ là một tên khát cái, e là cũng không bằng khát cái nữa.

Đúng vậy, một tên khát cái, tốt xấu gì cũng biết lấy lòng, biết cầu xin, biết thủ đoạn khéo léo đưa đẩy.

Nhưng tên Liễu Thanh Phong này, áo quần rách nát nhưng nét mặt vẫn ngạo nghễ như trước, không để thứ gì vào mắt mình.

Hắn từng là tiểu công tử không hiểu chuyện của một nhà giàu có, phú quý, ham ăn biếng làm, nhưng lại không gây chuyện thị phi, không có tài năng nhưng lại được phụ huynh cưng chiều.

Bất quá phụ thân hắn sau cũng già đi, rốt cuộc cũng mất. Anh trai và bà chị dâu sau khi tiếp quản môn hộ liền thay mặt, một cước đá hắn ra đường, ngoại trừ bộ xiêm y gấm vóc đang mặc trên người, một đồng cũng không cho hắn mang theo.

Đã từng có được sủng nịnh, nhưng đây là do tâm tư hắn rộng rãi phóng khoáng, dù có cố gắng cũng chỉ là kẻ bất tài vô dụng. Vì vậy, hắn không có tài mà tranh gia sản, đương nhiên là dễ dàng bị đuổi ra đường.

Có người cho rằng, vị tiểu thiếu gia so với các cô nương có phần hơn này, một ngày không ra khỏi cửa chắc chắn sẽ không có nơi nào để đi ngoại trừ đi tìm chết. Thế mà hắn ngay tức thì chạy đến ngôi miếu đồ nát, tìm một tên khất cái thay đổi y phục, bẩn như vậy mà vẫn ngênh ngang, giống đám du đảng xung quanh, không biết xấu hổ là gì.

Cũng có một ông bố hảo tâm, tìm hắn nói chuyện: “Tiểu Liễu thiếu gia, sao không đi tìm quan lớn tố cáo, lấy về một phần gia sản của người?”

Liễu Thanh Phong hắn lắc đầu: “Cha à, người phải biết rằng, ta trong nhà chưa từng giúp sức làm gì, bất hiền bất hiếu, gia sản kia cũng không nên giao cho ta, để đại ca ta quản là tốt rồi.”

Câu nói đem người dọa chết khiếp.

Lo lắng cho hắn? Khụ, quả thực là bị hắn vứt cho chó ăn rồi! Ông bố kia tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Một kẻ như thế, cũng không biết thế nào sống, lang thang nửa năm, xuân theo thu đến, hắn cũng chưa chết đói.

Người ta lúc nào cũng thấy hắn miệng ngậm cây cỏ gì đấy, không biết tha từ đâu về, rằng thì cứ nhằn đám cây cỏ ấy, cười lộ vẻ châm biếm, một thân rách nát, ngậm nga giai điệu cổ quái, chỗ nào có ánh mặt trời thì bò lại chỗ đó nằm, trông thật nhàn nhã. không có việc gì và cũng chẳng cầu tiến.

Người biết sự tình chỉ có thể cảm thán một câu, Giang Nam này quả nhiên dân cư đông đúc và giàu có, không làm việc cũng không bị đói chết.

Nhưng mùa đông tới rất mau.

Nghe người ta nói mùa đông tới, khuyên hắn nên tích trữ lương thực, hắn cũng chỉ buông một câu suông suông “Biết biết”, rồi hoàn toàn không có hành động gì. Vì vậy mùa đông tới, hắn coi như chết chắc.

Liễu Thanh Phong này so với con ve có khi còn lười hơn, ngay cả trả lời qua loa cho có lệ cũng lười nốt, người lạnh đến nổi da gà cũng không quan tâm. Vẫn ngênh ngang muốn đi đâu thì đi.

Hắn trước khi chết cóng vì lạnh, tự nhiên lại gặp được một nam nhân toàn thân bị thương ở một hốc dơ bẩn đầy nước đen, không biết đây là may mắn hay bất hạnh.

Hắn đi qua người nọ, đá cho một cước.

Nghe được một tiếng thống khổ rên rỉ cùng câu nói không rõ: “Cứu ta.”

Liễu Thanh Phong kinh ngạc, nhìn người này, thở dài một cái thật mạnh, quay đầu chạy đến được điểm duy nhất trong trấn.

Người nọ nói “cứu ta”... Nói cách khác, người nọ còn sống... Liễu Thanh Phong nghĩ, kẻ kia nếu muốn sống, lại vừa vặn gặp phải mình...

Dược điểm duy nhất trong trấn, chưa bao giờ thiếu khách đến.

Đại phu trong dược điểm này cũng là đại phu duy nhất của trấn, Vương Đức Như chưa bao giờ thiếu bệnh nhân.

Liễu Thanh Phong đi một mạch thẳng vào trong dược điểm, Vương Đức Như lúc này lại đang khổ não.

Hắn vuốt cổ tay của nam nhân da mặt đang vừa tái vừa vàng trước mặt, lông mày nhíu lại một chỗ, chứng bệnh này hẳn chưa bao giờ gặp qua.

Thấy một tên ăn mày tiến đến, hắn không nhìn kỹ, chỉ cau mày rồi hô: “Đi ra ngoài, chỗ này không phải chỗ cho các người tới quấy rối!”

Liều Thanh Phong mấp máy môi dưới, nhưng không đi ra ngoài, chăm chú nhìn da mặt bệnh nhân kia, một chuỗi từ ngữ tối nghĩa khó hiểu liền được thốt ra.

Bệnh nhân nghĩ, từ lúc nào Tiểu Liều công tử này bắt đầu thất tâm điên loạn, ăn nói linh tinh thế này?

Vương Đức Như sắc mặt nghiêm lại, những từ này, hắn hiểu.

Chỉ là, Liều khát cái này, lúc nào lại biết y thuật? Có thể chữa bệnh được sao?

Bắt mạch lại lần nữa, thấy tựa hồ có vài phần giống như lời nói, vì vậy Vương đại phu do dự đứng lên, nhìn chằm chằm vào Liều Thanh Phong, nhưng không đuổi hắn đi.

Liều Thanh Phong cười cười, nhìn những hộp thuốc nhỏ xếp chặt ních trong dược điểm, lại thêm một chuỗi những khẩu lệnh rối rắm xuất ra, không ngừng chỉ tên những vị thuốc chui vào tai Vương Đức Như.

Vương Đức Như nhìn Liều Thanh Phong, mắt dần dần sáng lên.

Bệnh nhân sốt ruột, Vương đại phu này không lẽ vì kẻ điên mà quên mất bên này còn bệnh nhân sao?

Vì vậy nói nhỏ: “Vương đại phu, bệnh của ta...”

“Im miệng!” Vương Đức Như trái lại trừng mắt liếc hắn, sau đó nét mặt đổi thành mặt của kẻ đang muốn lấy lòng, nhìn người điên: “Tiểu Liều công tử, vị thuốc người vừa nói, dùng liều lượng như thế nào?”

Vương Đức Như là người thông minh, làm ăn cũng biết cách, y thuật dược liệu cũng biết rành, nhưng hắn lại chính là một kẻ ngốc, không biết bản thân hắn với y dược có nợ nần gì nhau không, nhưng hắn sẵn sàng không tiếc bất kỳ thứ gì vì y dược.

Liều Thanh Phong hé mắt: “Vương đại phu, khí trời đã hơi lạnh...”

“Nếu ngài không chê, hậu viện của ta vẫn còn ba gian, tùy ngài lựa chọn!”

“Ta còn một bằng hữu bị chút thương, nhiễm chút bệnh...” Liều Thanh Phong tiếp tục nói.

“Ba gian lận đó! Còn không đủ cho ngài dùng sao? Dược trong điểm này, ngài cứ tùy ý dùng!”

“Vậy thực cảm tạ.” Liều Thanh Phong cười cười.

“Vậy... còn đơn thuốc?”

“Bệnh cũng chưa đến mức bộc phát nặng, chờ ta đưa người đến, liền kê đơn trị bệnh, cùng ngài chậm rãi thảo luận!”

“Tốt!” Vương Đức Như cười híp mắt.

Bệnh nhân bên kia choáng váng.

Liều Thanh Phong liếc mắt nhìn người bệnh gầy còm có da mặt vừa tái vừa vàng lại vừa nhiều nếp nhăn, cười cười nghĩ thầm, chút nữa bốc thuốc cho hắn sẽ thêm chút thuốc an thần.

Thời gian chưa đến một năm, Liều Thanh Phong cứ như vậy từ một Tiểu Liều thiếu gia đến Liều khát cái, rồi lại đến Liều đại phu.

Chỉ là cậu ấm vô năng hoang đàng này, thế nào bỗng nhiên lại tinh thông y thuật?

Điều này là một bí ẩn

Thực ra, bên ngoài thì vẫn như cũ nhưng bên trong lại không phải vậy.

Liều Thanh Phong này, vượt qua dòng cuốn thời gian, xuyên thẳng về quá khứ.

Hắn một đời vì bệnh tật, bị quản ở nhà.

Mặc dù có cha mẹ tốt, anh em bảo vệ, nhưng không tránh khỏi buồn chán.

Ăn rồi lại ngủ, tất cả đều do máy móc tính toán kiểm soát cẩn thận, thật sự là không thú vị.

Nhưng lại sợ tâm nếu bị kích động sẽ phạm vào bệnh, chỉ có thể chọn những thứ giúp tâm bình tĩnh mà học.

Sách, họa, đàn, trà nghệ... sau lại học thêm y, Đông y, Tây y...

Hắn thật ra là người rất thông minh lanh lợi, gia đình cũng giàu có, phát đạt, hẳn sau đó học thêm võ để thân thể khỏe mạnh.

Nhưng không ngờ... Rốt cuộc, lại hại hắn phạm vào bệnh trong cơ thể đã từ lâu.

Làm cha hẳn hối hận không ngớt, mẹ hắn thương tâm rơi lệ, anh trai cùng em trai lo lắng khổ sở, nhưng cuối cùng...

Cứu ta... đây là hắn một đời luôn bất đắc dĩ nói.

Cuộc đời là thế, nghe người ta nói hai chữ “cứu ta”, không nghĩ có thể hay không giải quyết phiền phức sau này, hắn không cảm lòng được mà cứu.

Liễu Thanh Phong nhìn những ngón tay của mình, vì nửa năm lưu lạc đã trở nên thô ráp, hơi cười cười.

Khỏe mạnh, thật tốt. những việc trước đây muốn làm, giờ có thể làm mà không cần dè chừng.

Hắn có thể vui vẻ, có thể phẫn nộ, có thể bị thương, có thể cao lớn lên, có thể không cần kiêng cử gì đó.

Dù áo gấm đồ ăn ngon, hay lưu lạc bên ngoài, đối với hắn mà nói, đều là hạnh phúc chưa bao giờ được nếm thử, cho hắn thỏa mãn vui sướng.

Ánh mặt trời ấm áp, ánh trăng mờ lung, nhiệt độ nóng bỏng của lửa, rét lạnh lẽo như băng... Dù có phải như thế này, hắn tất nhiên sẽ không chán ghét.

Cũng bởi vì như vậy, đại ca của thân thể này, nếu không giết hắn, cũng không kiềm hãm tự do của hắn, hẳn sẽ nửa điểm không hận, từ đáy lòng còn nghĩ, cách người kia đoạt gia sản, không sai không sai.

Thật sự là không sai.

## 2. Chương 2

“Chủ nhân... Ngài nếu... nếu không nhận thuộc hạ, xin hãy giết thuộc hạ đi...”

“Người hãy nghe cho kỹ, nếu người thật sự muốn nhận ta, muốn theo ta, không phải là không được. Chỉ là ta cũng có quy củ, mọi thứ đều phải nghe ta, thưởng phạt sẽ đều rõ ràng, người cũng đừng tự ý khinh thường bản thân, nếu để ta phát hiện...”

“Tạ ơn chủ nhân!”

---

Y mở mắt ra, thấy hắn, phản ứng đầu tiên là muốn cầm lấy kiếm đâm.

Ngón tay khẽ nhúc nhích, lại cảm giác được cả người đau rần, nội tức hỗn loạn, hóa ra là bị thương không nhẹ.

Sau đó, từng đoạn trí nhớ rải rác trong đầu y hiện lên, y cứng đờ, nhớ lại mình đã...

“Tĩnh?” Liễu Thanh Phong nhìn người nọ liếc mắt phía mình, đôi mắt kia tuy đang mờ mịt như đã chết, nhưng cảm giác được trong ánh mắt xuất hiện dáng tươi cười của một người: “Người thương tích rất nặng, đã mê man ba ngày, bất quá không cần lo lắng, tĩnh rồi có thể rời khỏi chỗ này thật xa.”

Y mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng.

Liễu Thanh Phong nâng đầu y dậy, giúp y uống bát nước ấm.

Ghé vào lỗ tai y, cần nhân: “Là ta nhặt người về đây, bị thương như vậy, thật hù chết người. Nhưng mà cũng may được trong điểm này nhiều, đủ xài, nếu thiếu, ra thôn trấn hay bên ngoài núi cũng không hiểm thứ tốt. Ông chủ cũng là người tốt, thu nhận ta và người... Ngô? Người nhìn cái gì? Nga, người muốn nói gì à?”

Y gật đầu.

Liễu Thanh Phong cười, khê nâng cằm, ngón tay chỉ về hướng sàng: “Kiếm của người với mấy thứ trong ngực đều để ở đó, còn khối ngọc bên người người, ta để dưới gối đầu, người có muốn lấy ra không?”

Y lắc đầu, rốt cuộc cũng tỉnh táo một chút, khó khăn mở miệng nói: “Là ân công đã cứu ra?”

“Đúng” Liễu Thanh Phong hí mắt quan sát, nhìn sắc mặt y.

“Đa tạ ân công.”

“Không cần khách khí.”

“Ôn cứu mạng, ta tất sẽ báo đáp.”

“Trông bộ dạng người thế này, lấy được gì mà báo đáp?” Liễu Thanh Phong suy nghĩ cười cười: “Cũng đừng hứa hẹn chuyện người không thể làm được a!”

Dáng tươi cười thanh khiết nhưng ai biết được, Liễu Thanh Phong lúc này ngực đang tính toán, người này, có thể hay không là cao nhân ẩn sĩ gì đó trong truyền thuyết, hay chính là võ lâm minh chủ, tà giáo giáo chủ, sát thủ đầu lĩnh a? Tiện tay kiếm chút lợi vừa đơn giản vừa không phiền phức, tội gì không kiếm?

Người nọ hạ mắt xuống, sắc mặt vốn tiêu tụy, thêm chút buồn bã vào càng thêm khó coi, thật lâu sau, Liễu Thanh Phong tưởng y đã ngủ, y bỗng nhiên mở miệng: “Dù không báo được, chỉ cầu..... nguyện tôn ân công làm chủ nhân, đi theo phò tá. Dùng tất cả của ta báo đáp, được không?”

Không có gì báo đáp, không thể làm gì hơn là dùng thân báo đáp?

Liễu Thanh Phong thật là bị hù cho một trận.

“Ta..... vốn là tử sĩ của Trần Gia Bảo, trước đó vài ngày, bị đuổi ra truy sát.....”

“Bị đuổi? Truy sát?!”

“Chỉ là ba lần, sau ba lần, vô luận chết hay sống cũng không truy đuổi theo. Đây là lần cuối cùng, sau đó, ta và Trần Gia Bảo không còn bất kỳ quan hệ gì, ngài sẽ không gặp phiền phức đâu.”

“.....” Liễu Thanh Phong trầm mặc, đáy lòng vừa không tin, vừa nghi ngờ, cũng vừa không nỡ.

Không tin được nam nhân này kể chuyện của mình, lại bình tĩnh như đang kể chuyện người khác, nghi ngờ người này đang sợ hãi hay có mục đích muốn tiếp cận mình nên mới nói như vậy, cứ nghĩ tới nghĩ lui, nét mặt hẳn nhìn có chút thương tiếc.

“Ân công nếu không chê, ta nguyện làm thân trâu bò cho ngài, chỉ cầu...” Người nọ mở mắt, có chút sợ hãi sẽ bị vứt bỏ, nhìn Liễu Thanh Phong.

Day day hai thái dương, Liễu Thanh Phong nói: “Người trước tiên cứ hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng thương đã, khỏe lại rồi tính sau.”

Tử sĩ.

Hoàng tộc, hay những đại gia tộc khác, đều tự bồi dưỡng tử sĩ cho mình, dùng để làm những việc... có tính chất chịu chết thay.

Học võ, học văn, còn học cả chuyện hầu hạ trên giường... Hơn nữa lại luôn luôn bị tẩy não, tử sĩ, dù có giỏi đến đâu cũng chỉ là công cụ.

Chủ nhân thường chỉ đem tử sĩ coi như đồ vật bền nên không thương tiếc chút nào, dù cho đã tiêu phí bao nhiêu tiền để huấn luyện.

Chủ nhân của y, đối đãi với y rất tàn khốc. Minh đầy thương tích, hơn phân nửa là do chủ nhân giận chó đánh mèo, lấy y ra trừng phạt. Dù cho đã bị tẩy não hoàn toàn, y đôi khi cũng biết tự kiểm đường sống cho mình, chủ nhân lại đối với y sinh ý niệm tàn nhẫn.

Thế nhưng y không nghĩ đến phản bội, chưa bao giờ nghĩ tới, bỗng một ngày, chủ nhân không hiểu gặp chuyện gì, đuổi y đi xa.

Bị vứt bỏ, y nhưng không muốn chết, ba lần bị truy sát, đều cứng rắn chống trả lại mong sống sót.

Thế nhưng, lại không biết làm thế nào để sống, cái gì cũng không rõ, ngoại trừ nghe lệnh rồi thực hiện, ngoại trừ đánh người, sát nhân, bản thân cũng chỉ biết bị đánh bị giết...

May mắn, y mở mắt, đã thấy hấn — ân công của y, chủ nhân sắp tới của y — Liễu Thanh Phong.

Giống như chim non lần đầu gặp mẹ, y không biết nguyên nhân gì làm y nghĩ Liễu Thanh Phong rất ân cần, có thể cho y đi theo.

Có lẽ là vì báo ân? Có lẽ... là duyên phận trong dân gian nói đó sao?

Y không biết, chỉ biết bầu víu vào người đã cứu cái mạng rơm rạ này.

Mệnh lệnh của người này, y chắc chắn muốn nghe theo, y cảm giác như thế.

Chỉ ít hiện tại, y ngoại trừ bản thân cần lo liệu, có thể tìm được một chủ nhân tốt thế này, y không biết bản thân mình còn mong gì hơn.

Vì thế, Liễu Thanh Phong, coi như chắc chắn bị ăn rồi. (câu này cũng không hiểu là ý gì =\_\_\_\_=)

Dù là... người nợ tựa hồ không thích mình, tử sĩ buồn bã nghĩ, người nợ luôn luôn mang theo bộ mặt khó chịu, nhú mi nhìn mình.

v

Liễu Thanh Phong hận, vì người hấn cứu trở về là một kẻ trong lòng đã nhiễm nô tính đến mức thâm căn cố đế.

Sáng sớm, tên kia chẳng phiền hà gì, không chịu rời đi hấn một tấc, hấn thuận miệng quát: “Người đứng ở chỗ này, đừng đi theo ta.”

Làm gì có ai thoải mái khi lúc nào cũng có một “cái đuôi” bám theo? Hấn còn tự nghĩ yêu cầu kia cũng không có gì quá đáng...

Thế nhưng người kia lại thực sự đứng bất động tại chỗ đó cả ngày, chỉ vì một câu của hấn: “đứng ở chỗ này”...

“... Người không nghĩ xem thương vừa mới khỏi, đứng đấy không sợ thương tái phát, cho ta thêm phiền phức sao?” Hấn nửa oán giận nửa răn dạy.

Ai dè... người này nói quỳ liền quỳ, nói dập đầu liền dập đầu: “Thuộc hạ biết tội, thỉnh chủ nhân trách phạt.”

“Ta không phải là chủ nhân của ngươi, ngươi cũng không phải thuộc hạ của ta!” Hấn tức giận, dùng dùng giậm chân, thế nào mình lại cứu trở về một cái đầu gối cố chấp phiền phức thế này!

“Chủ nhân... Ngài nếu... nếu không nhận thuộc hạ, xin hãy giết thuộc hạ đi...” Lại dập đầu, đầu đập lên mặt đất, âm thanh nghe dọa người.

Liễu Thanh Phong nhát gan, lòng lại mềm ra, chỉ có thể thở dài, thở dài, lại thở dài.

“Người hãy nghe cho kỹ, nếu người thật sự muốn nhận ta, muốn theo ta, không phải là không được. Chỉ là ta cũng có quy củ, mọi thứ đều phải nghe ta, thưởng phạt sẽ đều rõ ràng, ngươi cũng đừng tự ý khinh thường bản thân, nếu để ta phát hiện...”

“Tạ ơn chủ nhân!”

“Liều đại phu, đằng trước có hai bệnh nhân, nhờ ngài ra xem một chút.” Phía trước truyền đến tiếng kêu của Vương Đức Như.

Liều Thanh Phong nhìn ánh mắt người trước mặt, đột nhiên hỏi: “Người tên là gì?”

“Vẫn còn chờ chủ nhân ban danh.”

“Ta muốn nghe tên thật của người.”

“Mười bốn.”

Liều Thanh Phong mím môi: “Đó là... số thứ tự của người, ta hỏi tên người.”

“Khi đó còn nhỏ, giờ đã không còn nhớ rõ, hình như là họ Dạ.” Hắn nói xong lại dập đầu: “Là thuộc hạ không tốt, thỉnh chủ nhân trách phạt.”

“.....” Liều Thanh Phong nhíu mi ngẫm, nói: “Ta họ Liều, trong thơ ‘du liễu âm hậu diêm’, người đã theo ta, vậy gọi là Dạ Du.”

“Tạ ơn chủ nhân ban danh!” Dạ Du nói, theo thói quen lại dập đầu.

Liều Thanh Phong rung mình, dời ánh mắt đi chỗ khác: “Chuyện thứ nhất, sau này không được đem đầu đi chỗ khác mà dập lung tung... Chuyện thứ nhì, người không nghe lời phải nghiêm phạt, người hiện tại mau quay về phòng, nằm trên giường nghỉ ngơi, ta chưa cho phép thì người không được xuống giường!”

“Liều đại phu? Liều Thanh Phong? Liều công tử?” Vương Đức Như ở phía trước đợi không thấy người, lại căng cổ lên gọi.

Liều Thanh Phong bỏ lại tên thuộc hạ cứng đầu, vội vàng xốc mình ra ngoài xem bệnh nhân.

v

Vương Đức Như thỏa mãn uống một hơi hết bát hạt é ngâm nước, cười.

Thêm một người thông minh giúp đỡ, mà y thuật người này so ra còn hơn mình vài phần, thật là khó thấy.

Liều Thanh Phong lại cũng thông minh, biết tìm tòi suy nghĩ.

Nếu nuôi thêm một người, người đó sẽ phải tự chịu trách nhiệm bản thân, dù sao người này cũng không gây rắc rối gì, chỉ muốn ăn, muốn uống, muốn y phục mặc, muốn phòng để ngủ...

Hắn trước kia lưu lạc nhưng vẫn tìm được lạc thú, cũng không cần xiêm áo tốt gì, nhưng hắn không muốn kéo kẻ khác chịu khổ cùng mình... Nói Liều Thanh Phong bị điên, nhưng hắn cũng như những người bình thường, đều muốn một cuộc sống yên ổn

Như vậy, ngày dần dần trôi qua...

Như vậy, bây giờ phải làm gì đây?

Thu nhận người có tính tình cổ quái kia, sau này không biết ở chung sẽ thế nào đây?

### 3. Chương 3

Bỗng nhiên hắn thấy vấn đề kia căn bản không phải vấn đề chính.

Vấn đề quan trọng hiện nay, không phải là hắn “con” hay “thẳng”.

Vấn đề quan trọng hiện nay chính là hắn nếu vô phúc bị “con” thì ngay lập tức phải chỉnh cho “thẳng”... hay là đem Dạ Du chỉnh cho “con” nhỉ?

---

Đúng là phía nam có khác.

Mùa đông lạnh, nhưng không lạnh đến nỗi băng tuyết ngập trời.

Trận tuyết đầu tiên, nhỏ đến nỗi nếu không để ý, hầu như không thấy, tuyết chưa rơi xuống đất đã hóa thành sương.

Liễu Thanh Phong tựa trên khung cửa, nhìn Dạ Du đang ăn điểm tâm — đây là việc hần hay làm trong khoảng thời gian gần đây, mỗi bữa cơm đều nhìn Dạ Du ăn, nghiên cứu sức ăn của y.

Dạ Du ăn xong một cái màn thầu, uống xong một chén cháo lớn, rồi len lén nhìn thần sắc Liễu Thanh Phong, không hỉ cũng không nộ, vì vậy liền buông đôi đũa đang gấp đưa muối xuống...

“Àn? Người chắc chắn là đã ăn xong?” Liễu Thanh Phong nhú một bên mày.

Dạ Du bị hần hừ nhẹ một tiếng, cả kinh, vội vàng cầm một cái màn thầu nhét vào miệng.

Liễu Thanh Phong nhìn hần hai má phình ra vì vội vàng nhét màn thầu vào miệng, vừa vô lực thở dài, vừa lấy tay day day hai bên thái dương.

Đau đầu a!

Hôm qua hần mới phát hiện, người này có khả năng chịu đựng tốt mà đầu cũng ngốc không chịu được, ngay cả ăn no cũng không dám.

Cũng chẳng biết y sao lại cứ phải để ý với thăm dò mình, thấy mình mới chỉ ăn nửa chén cơm, uống nửa chén canh, y cũng không chịu ăn nhiều hơn, còn nói cái gì: “Chủ tử thưởng cơm cho thuộc hạ ăn, thuộc hạ đã cảm kích, sao lại có thể dám ăn nhiều hơn chủ nhân...”

Ai... Liễu Thanh Phong hần nếu không ra lệnh, kẻ kia chắc cũng không tự mình ăn uống cho no!

Bữa sáng hôm nay lại như vậy...

Ngẫm lại thì người này mỗi ngày đều hoạt động nhiều như thế, làm sao mà ăn hai bát đã đủ no? Không tin được là hần mấy ngày trước cũng nhịn như vậy...

Dạ Du mỗi ngày đều ở trong sân rèn luyện thân thể, thấy võ công của hần cũng đã hồi phục đôi chút, thân thể cũng khá hơn một nửa, y vừa cần mẫn lại vừa giỏi giang nữa.

Y thực ra chỉ hầu hạ bên người Liễu Thanh Phong, lúc thì pha nước châm trà sợ Liễu Thanh Phong nói nhiều khô cổ, lúc thì lại lấy thêm áo cho Liễu Thanh Phong mặc vì sợ mùa đông lạnh, còn có lúc lại bưng một đĩa đồ ăn nhỏ lên cho Liễu Thanh Phong vì sợ hần đọc sách lâu sẽ đói bụng, một hồi sau lại xin giúp bào chế hoặc phối thuốc...

Liễu Thanh Phong ngại y chân tay vụng về nên cứ né y.

Mà thật ra thì không hẳn là ngại y vụng về không làm được, chỉ là cái gì cũng giao cho y làm vậy Liễu Thanh Phong làm cái gì?

Vì vậy mọi việc trong viện từ quét tước, chặt củi nhóm lửa, gánh nước... Dạ Du đều một tay ôm hết, không cần ai thúc giục.

Nga, y còn là một đầu bếp giỏi nữa, làm cho cả Vương Đức Như mặt sáng bừng bừng khen ngợi: “Ai, từ lúc ta đến chỗ này, lâu rồi cũng không có được bữa cơm tuyệt như thế!”

Chẳng biết y làm thế nào mà sắp xếp thời gian làm hết đồng việc nhà kia.

Nhưng mà tên này, biết chiều cố người khác, thế mà lại không biết tự chiều cố chính mình, cả ăn no cũng không dám ăn!

Cảm giác đau đầu cứ cuốn lấy Liễu Thanh Phong, không thể làm gì hơn là nhìn chăm chăm người kia thay thêm áo ấm, nhìn chăm chăm người kia dọn ra bữa cơm thơm tất, rồi ngồi ăn cho đủ lượng cơm, rau với thịt.

Ai, thật là phiền phức.

Nhưng cứ như vậy, tự nhiên lại có cảm giác thỏa mãn xen lẫn hạnh phúc.

Liễu Thanh Phong nhìn dung mạo và vẻ mặt tuần tú của Dạ Du, mặt hần cũng dịu đi một tí.



Người này rất đẹp, rất tài giỏi, rất chân thật, thế mà lại thuộc về Liễu Thanh Phong ta, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, thật là không biết phúc khí tu luyện bao nhiêu đời mới có được.

Hắn rất vui mừng.

Có người ở cùng, có người thuộc về chính mình, cảm giác thật vui vẻ, không phiền phức chút nào hết.

Dù cho cứ như vậy cả đời, hắn cũng sẽ không chán ghét, Liễu Thanh Phong nghĩ, nhưng một khắc sau đó lại cười khổ, làm gì có chuyện cả đời được chữ, người ở trước mắt này sẽ có một ngày kết hôn lập thất, khi đó...

Dạ Du bắt đầu ăn cái mần thầu thứ ba thì Liễu Thanh Phong giật mình phát hiện, hắn đối với người trước mặt đang muốn nổi lên tâm tư độc chiếm, sau lại nghĩ đến chuyện ly khai, lòng càng khó chịu.

Thế này, phải làm gì mới tốt đây?

v

Dạ Du buông bát cháo thứ tư xuống, biết chắc có ăn nữa cũng không vô bao tử, y quay đầu lại, chỉ thấy Liễu Thanh Phong đang chăm chăm nhìn mình quái dị.

Y tự cúi đầu, lòng bắt đầu khổ sở.

Chủ nhân, chắc là sợ y ăn nhiều.

Trước kia cũng như vậy, nếu chủ nhân tâm tình tốt, sẽ cho y ăn, mặc dù ăn không no. Nhưng cũng có lúc, tính tình thất thường, sẽ đem y ra cho ăn roi, còn bắt quỳ mấy canh giờ.

Y không cố ý, y không muốn cái bao tử mình to như vậy, không cố ý ăn nhiều với ăn no như vậy...

Y thích chủ nhân hiện tại, rất ít khi giận dữ, lâu như vậy cũng không phạt y, tối đa chỉ bắt y quay về phòng nghỉ ngơi — cái này có khi nào là một loại giam hãm trừng phạt, bắt y quay mặt vào tường không? Y không biết.

Hay chỉ là chủ nhân thương tiếc y hiện tại trên người vẫn còn vết thương, dù sao thì y vẫn cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc đến mức thở không nổi. (=\_\_\_\_\_ = tội anh)

Đây là mùa đông đầu tiên y không phải chịu lạnh, còn được mặc ấm và ngồi phòng sưởi.

Y cũng là lần đầu tiên nghe người khác mỉm cười khích lệ, khích lệ y làm cơm ngon, khích lệ y pha trà hay khích lệ y làm một chút điểm tâm đơn giản.

Y lần đầu tiên cảm thấy, y chính là một con người, chứ không phải thứ đồ vật để biểu diễn, thấp hèn hơn cả những con chó với con mèo.

Vì thế mà... y đã quên mất thân phận... Chẳng những ăn nhiều như vậy, làm chủ nhân tức giận, thật đáng trách phạt... Hắn nghĩ, không tự chủ được quỳ trên mặt đất, cúi người cung kính, chờ Liễu Thanh Phong xử phạt.

v

Liễu Thanh Phong đang thất thần, nên căn bản là không để ý thấy người kia đã ăn rất nhiều đồ ăn, đã chuyển tâm tư thành dạng đau khổ, đã quỳ gối trên mặt đất chờ hắn xử phạt. Còn hắn thì đang tự hỏi lòng mình một vấn đề — cảm giác của hắn đối với Dạ Du là gì, hắn thật sự là “cong” hay “thẳng” đây. (đúng nghĩa đen gay or straight =)))

Vấn đề này làm hắn không khỏi khiếp sợ và xấu hổ.

Chờ Liễu Thanh Phong hoàn hồn, đã thấy Dạ Du đang quỳ, còn Dạ Du thì đang suy đoán xem chủ nhân có hay không thời gian để ý đến y.

v

Dạ Du không biết vị chủ nhân anh tuấn, trong sáng này của mình sẽ đánh mình, hay phạt mình không được ăn, hay...

Liều Thanh Phong day day hai thái dương, nói một câu không nặng cũng không nhẹ, nhưng từng chữ được nhấn mạnh rõ ràng: “Ngươi lui xuống đi, lần sau ăn cơm như thế này, ăn no rồi mới được buông đũa nghe chưa.”

?!

“Vâng” Dạ Du không rõ, cái này có phải là khoan dung? Hay là dung túng? Hay...

“Còn nữa, sau này không được phép quỳ. Còn để ta thấy ngươi tùy tiện quỳ gối trước mặt ta thì đừng gọi ta chủ nhân.”

“...Vâng”

v

Liều Thanh Phong nhìn Dạ Du đứng lên, cúi đầu, mắt hạ xuống rồi đi ra ngoài, hướng phía sài phòng.

Bỗng nhiên hắn thấy vấn đề kia căn bản không phải vấn đề chính.

Vấn đề quan trọng hiện nay, không phải là hắn “cong” hay “thẳng”.

Vấn đề quan trọng hiện nay chính là hắn nếu vô phúc bị “cong” thì ngay lập tức phải chỉnh cho “thẳng”... hay là đem Dạ Du chỉnh cho “cong”?

Chỉnh “thẳng”?

Hắn trước mắt tự dưng hiện lên hình ảnh một kẻ đang cố hết sức gõ cái lưng gù cong cong cho một tên vẻ mặt đang yên ổn nhàn nhã... Không được không được, cái này đáng sợ quá!

Chỉnh “cong”?

Hắn trước mắt tự dưng lại hiện lên hình ảnh một kẻ đang cố hết sức đem cột sống của một người bẻ ra từng đoạn... Không phải không phải, sao nhìn như giết người thế này?

Đã thế còn đầy mùi máu tanh nữa.

Quan trọng là, hắn dù có quyết tâm cũng không thể làm chuyện độc ác này.

Nếu người kia thích một nữ nhân, chắc chắn sẽ lập gia đình, sinh sống mỗi ngày...

Hắn thế nào lại phá hư hạnh phúc người ta được?

Hắn, Liều Thanh Phong, rốt cuộc là nên làm cái gì bây giờ?

“Ai...”

Vương Đức Như len lén liếc mắt, hắn trong một ngày đã thở dài lần thứ mười.

Vương Đức Như có hơi chút xấu hổ, lẽ ra kẻ bận tối mắt tối mũi kia phải là mình, thế mà lại đùn đẩy công việc cho người khác, chỉ ngồi nhàn nhã đọc sách thuốc, hý hoáy với đồng thảo dược, thậm chí còn nhàn rỗi đến mức đi đếm số lần thở dài của người ta.

Hắn nghĩ, Liều Thanh Phong thở dài là do tâm tình bất hảo, có khi nào là do quá mệt mỏi không?

Vì vậy hắn hảo tâm mở miệng: “Ngươi đi nghỉ một chút đi, còn lại để ta làm tiếp cho.”

Liều Thanh Phong nhẹ nhẹ liếc hắn một cái, nhẹ nhẹ gật đầu rồi nhẹ nhẹ trở về hậu viện, bóng dáng y hệt như hồn ma u oán.

Nhẹ nhẹ đi, nhẹ nhẹ thở dài, nhưng không hiểu sao lại làm người ta thấy thật nặng nề khổ sở.

## 4. Chương 4

Nha đầu kia đang nói gì thế? Liều Thanh Phong có chút tò mò, song lại có chút chua xót — Dạ Du từ trước giờ đối với chủ nhân hắn, đều là một cái đầu bằng gỗ, thỉnh thoảng có biểu hiện trên mặt nhưng không căng

thẳng thì cũng là sợ hãi, trông cứ như mới đi phạm tội ác tày trời gì đó về, thế mà bây giờ gặp người lạ lại tươi cười.

---

Hắn không vui — Dạ Du nhìn ánh mắt xa xôi của Liễu Thanh Phong, ý thức được.

Nhưng rốt cuộc tại sao lại không vui?

Tâm tình Dạ Du cũng bắt đầu khổ sở theo.

Thật là vô dụng, Dạ Du nghĩ, cả lý do chủ nhân không vui cũng không biết, làm sao mà chia sẻ ưu phiền với chủ nhân?

Không thể giúp chủ nhân chia sẻ ưu phiền, thì tồn tại để làm gì?

.....

Liễu Thanh Phong day day hai bên thái dương, cảm thấy cơn đau đầu do suy nghĩ luẩn quẩn quá nhiều đã kéo tới. Vì vậy quyết định kiểm chuyện gì đó làm, tỷ như đi ra ngoài chơi một chút chẳng hạn.

Vừa ngược mắt lên đã thấy Dạ Du đang cúi đầu nói chuyện rất thân thiết và hòa nhã với một người con gái.

Cô gái này chỉ chừng mười bốn tuổi, vóc người lả lướt, nhỏ nhắn xinh xắn, mặc áo màu vàng pha đỏ và quần dài màu hồng, tay cầm theo một cái giỏ thật to, hai bím tóc dài đến tận thắt lưng được cột bằng dây đỏ. Dưới phần tóc mái là khuôn mặt tròn trĩnh ửng hồng cùng đôi mắt to và sáng đang nhìn khuôn mặt anh tuấn của Dạ Du đực ra, không nghe được hai bên đang nói gì.

Khóe miệng của Dạ Du nhấc lên, vẻ mặt ôn hòa đi rất nhiều.

Nha đầu kia đang nói gì thế? Liễu Thanh Phong có chút tò mò, song lại có chút chua xót — Dạ Du từ trước giờ đối với chủ nhân hắn, đều là một cái đầu bằng gỗ, thỉnh thoảng có biểu hiện trên mặt nhưng không căng thẳng thì cũng là sợ hãi, trông cứ như mới đi phạm tội ác tày trời gì đó về, thế mà bây giờ gặp người lạ lại tươi cười.

Đang nghĩ ngợi, Liễu Thanh Phong thấy cô gái liếc mắt nhìn mình, mặt lại đỏ bừng rồi vội vàng tống cái giỏ vào trong lòng Dạ Du, vẫy tay chào rồi chạy biến mất.

Dạ Du ôm giỏ, ngơ ngác như nai đứng một chỗ.

Liễu Thanh Phong đi lên, lông mày hơi nhíu lại, nhìn Dạ Du nói: “Nha đầu kia trông có hơi quen.”

“Vâng, chủ nhân.” Dạ Du cúi đầu, đem cái giỏ giấu sau người, giống như nếu làm vậy thì Liễu Thanh Phong sẽ không thấy, sau đó nói: “Đấy là con gái út A Đào của Trương gia đánh cá, mới vừa rồi lại đây đưa đồ cho ta... Đã quấy rầy chủ nhân nghĩ ngợi?”

Liễu Thanh Phong lắc đầu, nhìn chằm chằm cái đầu đang cúi xuống của Dạ Du, thanh âm không nhin được mà trầm xuống: “Ngẩng đầu, nhìn ta nói chuyện.”

“Vâng, chủ nhân.” Thân thể Dạ Du cứng đờ, nhưng cũng tuân lệnh ngẩng đầu lên.

“Sau này nói chuyện với ta...” Liễu Thanh Phong đột nhiên nói: “Phải nhìn thẳng mặt ta, hiểu chưa?”

“Vâng, chủ nhân.”

Liễu Thanh Phong nhìn khuôn mặt Dạ Du, tay không nhin được đưa lên, tựa như muốn gạt cái lông gà dính trên tóc xuống, nhưng cuối cùng hắn lại bỏ đi. Hắn cảm thấy Dạ Du đối với hành động thân mật cỡ này nhất định sẽ phản ứng, tuy không rõ nguyên nhân nhưng hắn cũng không muốn làm Dạ Du mất tự nhiên. Có lẽ tiếp xúc thêm một thời gian nữa, rồi từ từ gần gũi một chút.

Vì vậy Liễu Thanh Phong quay người trở về phòng, trước khi đi còn dặn: “Tự giữ mình sạch sẽ một chút, nhất là trên đầu đừng để dính lông gà lung tung như vậy, đã rõ?”

“Vâng, chủ nhân.”

Tiếng trả lời đơn giản đầy kính trọng của Dạ Du truyền đến sau người Liễu Thanh Phong, làm ngực hắn càng thêm bức dọc.

Hắn mong muốn được thấy Dạ Du tươi cười, hay có chút gần gũi gì đó, thay vì tiếng “Vâng” máy móc này.

Con gái ông đánh cá kia đã nói câu gì mà có thể làm Dạ Du cười, còn đến lúc mình nói chuyện với y, thì y chỉ cứng ngắc trả lời mỗi một tiếng?

Dù là nói gì, cũng chỉ có một phản ứng thật thà đáp lại.

Không, hình như có chút khác nhau chứ. Hình như Dạ Du với một số lời mình nói thường hay cứng người lại, và với một số câu nói khác thì phản ứng càng cứng người hơn?

Cảm tạ trời đất, tốt xấu gì thì Dạ Du đã không còn quỳ xuống dập đầu nữa, nếu không...

Nếu như một ngày nào đó, hắn biết được kẻ nào đã biến Dạ Du dễ thương của hắn thành cái đầu gỗ sống chẳng ra sống mà chết cũng không ra chết thế này, hắn nhất định sẽ không tha, đem tên ghê tởm ấy đi lăng trì rồi ngử mã phanh thây!

Liễu Thanh Phong ngồi phịch trên ghế, tiện tay lấy trong đám được liệu ra một củ tam thất đem cắn cắn ở miệng, lơ mơ nhớ lại trước đây hắn cũng hay nằm ở một cái gò nào đó, miệng nhần nhần cỏ đuôi chó.

v

Hắn không hài lòng, rất rất không hài lòng.

Mà để đẹp được đồng không hài lòng của hắn, lại chỉ có kẻ làm hắn không hài lòng Dạ Du kia.

Nói nhiều thế này hơi trọ lười, nhưng sự thật là thế.

Dạ Du ngốc ngốc trong bếp thật lâu, lại ngốc ngốc bưng mâm cơm thịnh soạn đến trước mặt Liễu Thanh Phong, ngốc ngốc mở miệng nói: “Chủ nhân, mời dùng cơm... Ngài... có muốn nếm thử cá chép vàng không?

“Cá chép vàng?” Liễu Thanh Phong nuốt miếng tam thất đắng nghét trong miệng xuống, hai mắt phát sáng nhìn con cá hấp rưới nước tương kia.

Dạ Du vụng trộm cười, cho rằng Liễu Thanh Phong nhất định thích. Vì vậy thanh âm cũng thoải mái nhẹ nhàng hơn: “Đúng vậy, mỹ vị khó có được mà lại là cá vừa được đánh lên, A Đào cũng đưa ngay tới, chỉ sợ tay nghề của ta không tinh... Chủ nhân, ngài mau nếm thử.”

Chết tiệt! Liễu Thanh Phong bỗng nhiên cảm thấy trong miệng càng thêm đắng ngắt, hắn không muốn Dạ Du thất vọng nên cầm đĩa lên, nhưng thật sự là hứng thú ăn uống đã mất sạch.

“Người vừa nói... A Đào? Là cô gái đến tìm người ngày hôm qua?” Ma xui quỷ khiến, hắn giấu một bụng đầy bất mãn nhưng vẫn mở miệng hỏi. Dạ Du nghe nhắc tới nha đầu kia, giọng điệu tựa như nhẹ nhàng thoải mái rất nhiều, thật là làm cho hắn cảm thấy trong ngực có gì đó khó chịu mà không thể nói thành lời.

Dạ Du đồ ngốc, không thấy được Liễu Thanh Phong đang không được tự nhiên, trái lại còn hăng hái hơn hởi vì hiếm thấy chủ nhân nói chuyện với mình nhiều như vậy!

Vì thế cái hộp gỗ kia hiếm thấy chủ động mở miệng nói chuyện.

Dạ Du cứ ở bên cạnh Liễu Thanh Phong nói nào là A Đào vừa gián dị ý tứ, vừa thiện lương chân thật.

“Nga?” Liễu Thanh Phong cũng miễn cưỡng đáp bừa.

Dạ Du vẫn tiếp tục nói như trước: “A Đào thật sự xinh đẹp dễ thương, lại còn kể cho ta nghe chuyện xưa về cá chép vàng...”

“Nói cho người nghe,” Vương Đức Như từ ngoài phòng đi vào, ngắt lời y: “A Đào cô nương năm nay cũng đã đến tuổi lập gia đình, nhưng vẫn chưa quyết định việc cưới xin...”

Sắc mặt Liễu Thanh Phong nhất thời có chút trắng bệch.

Dạ Du cúi đầu.

Vương Đức Như không ngờ hai kẻ kia phản ứng như vậy, không khỏi kỳ quái, nhưng nói phân nửa rồi, cũng không thể đem lời nuốt vào bụng: “Ngày ấy, lão Trương đánh cá còn hỏi ta: nghe nói Liễu đại phu chưa có lập gia đình?”

Liễu Thanh Phong liếc mắt sang Dạ Du, Dạ Du chỉ cúi đầu, không thấy rõ thần sắc.

“Ý này không thể, ta tuổi còn trẻ.” Liễu Thanh Phong nói: “Huống hồ...” Huống hồ hắn vừa phát hiện giới tính của hắn hơi có chút vấn đề.

Vương Đức Như nhíu mi: “Không phải là ta thất lễ với người, A Đào này là cô nương tốt, tuy nói thân phận có thể không xứng với người đã từng là đại thiếu gia như người, dù gì cũng gặp qua nha đầu này, đáng đáp đoan chính, chắc chắn sẽ thuận lòng theo người...”

“Ngài hiểu lầm rồi, chỉ sợ tính tình của ta sẽ làm nàng ủy khuất” Liễu Thanh Phong nhàn nhạt cười, mắt nhìn hướng Dạ Du.

Thấy Liễu Thanh Phong từ chối hôn sự, Dạ Du vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen kịt của Liễu Thanh Phong, sau đó lại thấy đôi mắt kia dời đi, thanh âm nhàn nhạt nói tiếp: “Ta lại nghĩ nha đầu A Đào cùng Dạ Du mới là thích hợp cơ.”

Dạ Du cả kinh, lui về phía sau non nửa bước, tự nhiên muốn quỳ xuống nhưng lại nhớ lời Liễu Thanh Phong không cho phép y quỳ, chốc lát y cảm thấy mờ mịt không biết phải làm gì, trong đầu trống rỗng.

.....

Thời gian như trôi qua thật lâu, Dạ Du cảm thấy có một cái bóng đứng trước mặt che hết ánh sáng, y kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Liễu Thanh Phong hàng mi đang cau lại, không nhìn thấy được đôi mắt.

“Chủ nhân.” Giọng Dạ Du lít nhít như tiếng muỗi kêu, thấy Vương Đức Như đã đi mất, y do dự giải thích: “Thuộc hạ với A Đào cô nương, cả hai không có gì hết.”

“Ta có nói các người có gì đâu?” Liễu Thanh Phong hỏi lại, ánh mắt sau đó dần theo chút u buồn: “Ta thấy người nói chuyện với nàng nhiều như vậy, hẳn người đối với nàng cũng sinh nhiều hào cảm đó.”

“Thuộc hạ... không xứng. Cả đời này được ở cùng chủ nhân là tốt rồi.” Dạ Du hạ mắt xuống, tựa như bản thân mình hèn mọn nên thấy khổ sở.

Liễu Thanh Phong thở dài trong lòng, song cùng lúc đó lại thở phào nhẹ nhõm, thở dài là vì không sửa được tính hay phủ nhận của Dạ Du, còn thở phào là vì không còn phải lo đầu gối kia nếu thích nữ nhân nào đó mà bỏ hắn đi...

Thế nhưng...

“Dạ Du, người đem toàn bộ sinh mệnh quý giá của người đặt ở trên người ta sao?” Điều này làm cho Liễu Thanh Phong ngộ ra, nhận người này về chính là mang theo rất nhiều trách nhiệm cùng áp lực.

“Chỉ cầu... Chủ nhân, chỉ cần cho thuộc hạ ở bên người, dù có làm trâu làm ngựa thuộc hạ cũng...”

“Nếu như có một ngày ta không cần người nữa thì sao?” Liễu Thanh Phong lại hỏi.

Dạ Du kinh hoàng ngẩng bộ mặt cắt không còn giọt máu lên, ánh nhìn cầu xin Liễu Thanh Phong nhưng lại sợ hãi không nói nên lời.

Liễu Thanh Phong thở dài, nhẹ nhàng ôm hắn một cái rồi nói: “Chỉ cần người không phản bội ta, ta cũng sẽ không làm thế với người, Dạ Du, người hãy nhớ kỹ lời ta nói hôm nay.”

## 5. Chương 5

“Khí trời bỗng nhiên khắc nghiệt, người liền dễ sinh bệnh.”

“Cuộc sống bỗng nhiên nhàn tản, người cũng dễ sinh bệnh.”

“Mùa đông, hai người làm chuyện đó, tự nhiên số người bệnh sẽ tăng gấp đôi.”

.....  
“Chủ nhân buồn phiền, nhưng không chịu dùng ta để xả giận.”

“Nếu như ta có thể giúp chủ nhân xả giận, chủ nhân sẽ vui vẻ hài lòng.”

“Không xả được giận, chủ nhân lúc nào cũng khó chịu... Ta thật là đồ vô dụng!”

.....

Trời ơi, nếu “giải thích” có tác dụng thì cái thế gian này làm gì có thứ gọi là “hiểu lầm”.

---

“Khí trời bỗng nhiên khắc nghiệt, người liền dễ sinh bệnh.”

“Cuộc sống bỗng nhiên nhân tàn, người cũng dễ sinh bệnh.”

“Mùa đông, hai người làm chuyện đó, tự nhiên số người bệnh sẽ tăng gấp đôi.” (<>< nói=”” đại=”” ra=”” là=”” bệnh=”” truyền=”” nhiễm=”” đi,=”” còn=”” phải=”” làm=”” chuyện=”” đó=”” mới=”” nhiễm=”” sao,=”” anh=”” đang=”” bản=”” hint=”” cho=”” anh=”” du=””>

“Người bệnh nhiều, ta sẽ rất bận.”

“Ta rất bận, tâm tình sẽ không tốt.”

“Vì thế, tâm tình ta không tốt, không liên quan gì đến người.”

“Người hiểu rõ chưa?”

Liễu Thanh Phong nhìn nhận, tận tình khuyên bảo từng câu từng chữ cho Dạ Du cứng đầu cứ để tâm những chuyện vụn vặt.

Bên trên chính là logic Liễu Thanh Phong đang dùng.

Còn bên dưới, là suy tư của Dạ Du.

“Chủ nhân buồn phiền, nhưng không chịu dùng ta để xả giận.”

“Nếu như ta có thể giúp chủ nhân xả giận, chủ nhân sẽ vui vẻ hài lòng.”

“Không xả được giận, chủ nhân lúc nào cũng khó chịu... Ta thật là đồ vô dụng!”

“Chủ nhân bận rộn, rất rất nhiều bệnh nhân kéo tới, lại thêm thật nhiều thật nhiều việc cần phải làm.”

“Nếu như ta biết y thuật, chủ nhân sẽ không bận rộn như thế, nhưng mà ta lại không biết...”

“Ngay cả công việc của chủ nhân cũng không hiểu biết, ta thật là đồ vô dụng!”

“Đều là lỗi của ta... Chủ nhân vậy còn khuyên nhủ ta, cho ta giải thích...”

“Xin lỗi chủ nhân, ta thật là đồ vô dụng!”

Trời ơi, nếu “giải thích” có tác dụng thì cái thế gian này làm gì có thứ gọi là “hiểu lầm”.

Chính vì thế, nhiệm vụ quan trọng nhất của Liễu Thanh Phong hiện giờ, không phải là nghĩ cách đem hắc tự bễ thẳng hay dụ dỗ Dạ Du bễ cong, mà chính là phải nhanh chóng tẩy não Dạ Du, giúp cho cái đầu gỗ nhỏ này tự tin vào bản thân mình.

Làm một người lúc nào cũng có thói quen phủ nhận mình học được tính tự tin, rất khó khăn, dù không khó đến độ như phải thực hiện thứ gì đó trái với quy luật tự nhiên, nhưng chắc chắn cũng chẳng suôn sẻ dễ dàng như mấy cái mục tiêu phát triển trong sách lịch sử, phải cải tạo một người như vậy, tất nhiên là vừa khó khăn gian khổ vừa phải kiên nhẫn.

Liễu Thanh Phong tự đập tay một cái bẹp vào mặt, cúi đầu (facepalm – Google cụm từ này để thấy đáng về anh Phong đi các nàng =))), rõ ràng là Dạ Du hoàn toàn không hiểu lời mình nói này giờ, hắc lần thứ hai cảm tạ trời đất đã cho mình thân thể khỏe mạnh, nếu như ở kiếp trước, chắc hiện giờ đã không chịu

được tìm mạch bị kích thích mà ngỏm từ khuya rồi. Liễu Thanh Phong chắc chắn có ngày hấn sẽ bị Dạ Du làm cho phát bệnh mà chết.

Vì thế, phải cố gắng nghĩ ra cách tốt nhất để thay đổi tâm tính của Dạ Du trước đã, có ba việc phải làm thật tốt, việc thứ nhất, điều trị thật tốt thân thể của Dạ Du, việc thứ nhì, điều trị thật tốt thân thể của Liễu Thanh Phong hấn (ý anh là bề...? o.o), việc thứ ba.... Liễu Thanh Phong tự hỏi, có nên hay không thay đổi môi trường sinh hoạt của Dạ Du.

Hoàn cảnh xung quanh tác động đến con người rất lớn, nếu không mẹ của Mạnh Tử sẽ không ba lần chuyển nhà vì con trai. (\*)

Nguyên nhân Liễu Thanh Phong muốn dọn nhà có rất nhiều, hơn nữa cần phải có sự phán đoán kiên định giống như mẹ của Mạnh Tử, hiện tại xung quanh thái bình an ổn, nhưng nếu phải ở trong hoàn cảnh hỗn loạn phức tạp, Dạ Du mới có nhiều cơ hội thể hiện giá trị của y, từ đó dần dần xây dựng nên lòng tự tin; lấy một cái ví dụ, Liễu Thanh Phong lúc trước từng nghĩ vị ca ca đang buôn bán xa nhà kia, nếu trở về, tất sẽ đến tìm hấn phiền nhiễu, thêm vào đó, Liễu Thanh Phong cũng nghĩ chỉ có dừng cảm bước ra ngoài lang bạt, mới có thể có được kết quả tốt cho sau này (vâng, và sau này sinh ra một anh vừa khùng vừa hâm như anh chữ gì <><), và="" có="" thể="" cho="" người="" mình="" yêu="" thương="" một="" mái="" nhà="" an="" ổn="" hạnh="" phúc...="" khu,="" đương="" nhiên="" là="" vẫn="" còn="" một="" lý="" do="" sau="" cùng="" của="" sau="" cùng="" mà="" liễu="" thanh="" phong="" không="" cam="" lòng="" thừa="" nhận,="" hấn="" rất="" ghét="" nhìn="" thấy="" dạ="" du="" cùng="" a="" đào="" kia="" lúc="" nào="" cũng="" thì="" thăm="" nói="" chuyện="" với="">

Được rồi được rồi, hấn thừa nhận, không phải bởi móc ra nữa... Hấn cũng đâu có đồ kỵ hay ghen tuông, hôm đó Dạ Du cũng giải thích với hấn, ngày ấy Dạ Du vui vẻ ra mặt là vì A Đào hôm đó chỉ cho y làm cách nào để nấu được đồ ăn ngon, có thể khơi gợi hứng thú ăn uống vui vẻ của đối phương.

Dạ Du luôn lo lắng cho Liễu Thanh Phong vì sức ăn quá ít của hấn, cũng y như Liễu Thanh Phong cũng lo lắng cho sức ăn của Dạ Du mà sợ dạ dày của y chịu không nổi. Không nói thì không chịu được, kỳ thật hai tên Du đầu gỗ với Liễu đầu gỗ kia rất là giống nhau, lấy vài cái ví dụ, cả hai đều cứng đầu như con nít này, rất quan tâm đến đối phương nhưng biểu hiện ra ngoài thì nói một đằng làm một nẻo.

Mấy ngày sau, mỗi lần A Đào nói đùa gì đó, Dạ Du đều cười theo, nguyên do là muốn làm vui lòng Liễu Thanh Phong đang suốt ngày khó chịu nên chịu khó nghe chỉ bảo của người ta. Dạ Du rất tín nhiệm A Đào, thậm chí đến mức tin tưởng vô điều kiện (mà cái này lại càng làm cho Liễu Thanh Phong càng lúc càng khó chịu). Dạ Du tín nhiệm không phải là vô cớ, những lời A Đào nói với y hình như rất có đạo lý, hơn nữa lại rất rất hữu dụng — mỗi lần Dạ Du làm theo, đều phát hiện Liễu Thanh Phong đều trưng ra bộ mặt ôn hòa hiếm thấy cùng giọng nói nhỏ nhẹ.

Lấy cái ví dụ, Dạ Du dựa theo lời A Đào chỉ dẫn làm món cá chép vàng kia, kết quả là được Liễu Thanh Phong ôm một cái, còn cả... lời hứa sẽ không bị bỏ rơi. Dạ Du nhớ lại ngày ấy cùng lời hứa hẹn của chủ nhân, cảm thấy sung sướng đến mức chỉ muốn đi làm thêm món cá chép vàng, đáng tiếc là loại cá ấy rất hiếm thấy.

Dạ Du chỉ chăm chăm lo làm vừa lòng Liễu Thanh Phong nên hoàn toàn không thấy Liễu Thanh Phong là sợ Dạ Du bị A Đào hấp dẫn nên mới đặc biệt cư xử như thế. Vì vậy, Dạ Du với A Đào càng ngày càng thân nhau, luôn luôn lén gặp nhau ở một góc nào đó... Liễu Thanh Phong vì Dạ Du mà dở khóc dở cười không biết nên tiến hay lùi, nhưng mà không thể phủ nhận, Dạ Du là người ngốc nghếch nhưng chân thật, làm trái tim hấn đập một cách khác thường.

Nhưng mà, đến bao giờ thì hấn mới có thể đem Dạ Du đi khỏi đây? Liễu Thanh Phong do dự, tiền bạc hấn đã chuẩn bị tốt, Vương Đứa Như giàu có chưa bao giờ bạc đãi hấn khoản tiền bạc. Vương Đức Như đối xử hấn rất tốt, dù hấn đang sốt ruột muốn đi, nhưng không nỡ vì bệnh nhân đang nhiều như vậy, trong thời gian bận rộn thế này, không thể bỏ mặc được điểm đã cứu mạng mình và Dạ Du được.

Liễu Thanh Phong thất thần nhìn Dạ Du luyện công từ phía đằng sau, Dạ Du có cảm giác hai chân như muốn nhũn ra.

Muốn quỳ mà không được quỳ cũng là một loại thống khổ. Kinh nghiệm bảo vệ tính mạng trong quá khứ cùng hiện thực xung đột một trận với nhau, Dạ Du cảm giác mình đang mờ mịt không biết phải làm gì.

Dựa theo kinh nghiệm cũ, lúc này Dạ Du phải lập tức quỳ trước mặt chủ nhân cầu xin khiển trách, nhưng mà giáo huấn gần đây lại bảo y, trước mặt chủ nhân mà quỳ xuống là sẽ bị khiển trách. Đến giờ Liễu Thanh Phong cũng chỉ “phạt” Dạ Du hai lần, một lần phạt y nằm tu dưỡng ba ngày không được rời giường làm việc, một lần nữa là phạt y một tháng phải uống thuốc đầy đủ, mà cái này đâu phải là nghiêm phạt? Rõ ràng là cưng chiều a, Dạ Du trong lòng chỉ có cảm động, cảm tạ cộng thêm cảm kích, chủ nhân lãng phí thật nhiều thuốc cùng tinh lực cho y như vậy, y không cách nào báo đáp... Điều này làm y khó xử, có lẽ, đối với chủ nhân hiền hòa như vậy, y phải tự mình nhận thức rõ ràng bốn phận tội tở, sau đó tự mình nghiêm phạt bản thân?

Bản thân mình sao lại ngốc thế này, Dạ Du nghĩ, không có lệnh của chủ nhân, cái gì cũng không biết, thậm chí cả cách làm hài lòng chủ nhân, lại phải kiểm người bên ngoài chỉ giáo. May là A Đào cô nương kia cũng thông minh và biết cách chăm sóc người, chỉ bảo cái gì nên làm và cái gì không nên làm, chủ ý đưa ra lần nào cũng có kết quả tốt. Nếu... ở bên chủ nhân không phải là mình mà là A Đào, có khi nào chủ nhân sẽ rất sung sướng?

Dạ Du cắn cắn môi, cố gắng áp chế nỗi bất an, thế nhưng không nhịn được lại tưởng tượng, nếu có một ngày, chủ nhân bên người có những người khác làm bạn, tỷ như A Đào kia, rồi không cần bản thân vụng về của mình nữa, y nên làm cái gì đây? Vì thế, Dạ Du cố chấp cho rằng A Đào chẳng qua chỉ là người ngoài, có lẽ đây là ý kiến tốt, có thể nghe lời chỉ bảo mà cũng không cần quá cẩn trọng với nàng, và cũng càng không thể cho nàng ta cơ hội đến gần chủ nhân để cướp người đi. Cũng bởi vì lý do trên, Dạ Du một mặt mỉm cười cảm ơn A Đào chỉ bảo, một mặt càng tăng cường cảnh giác. Y cố gắng không để Liễu Thanh Phong thấy A Đào (nên anh với nàng chui một xó làm anh Phong ghen lồng lộn đây à =\_\_\_\_=), nói nôm na là chặt đứt tất cả cơ hội, không để A Đào tiếp cận Liễu Thanh Phong.

Hôm bữa chủ nhân tự nhiên nhắc tới A Đào, có khi nào... Dạ Du vì chính mình bị hiểu lầm mà khổ sở vô cùng, nhưng rốt cuộc cũng không muốn giải thích. Hắn phát hiện, hình như Liễu Thanh Phong vì A Đào thân cận với mình mà sinh ra chán ghét thấy A Đào xuất hiện, điều này làm cho y len lén hưng phấn. Chủ nhân chán ghét A Đào, A Đào sẽ không thể thay thế vị trí của mình bên chủ nhân, như vậy, Dạ Du sẽ an toàn. Vì thế, dù chủ nhân có hiểu lầm y, trách phạt y, lạnh nhạt với y, thì so với việc chủ nhân bị người khác cướp mất cũng tốt hơn nhiều.

Ách... Dạ Du hóa ra cũng có lúc vì bản thân mà... tính toán âm mưu, nhưng mà bất an vẫn là bất an, y biết làm nô bộc, công cụ cho chủ nhân thì không được vì bản thân mà tính toán với chủ nhân. Chỉ là, y không thể khống chế chính mình, không thể đối mặt với nỗi sợ hãi bị mất đi người, không thể tưởng tượng nếu có một ngày không còn chủ nhân ôn nhu nhìn chăm chăm mình nữa (nhìn chăm chăm là biểu hiện của việc có vấn đề đó =\_\_\_\_=), y sẽ phải làm gì đây?

Dạ Du tự an ủi bản thân mình, chỉ là chút lừa gạt nhỏ sẽ không làm hại gì đến chủ nhân, mà y cũng đâu phải là đứng trước mặt chủ nhân mà nói dối, mặc dù nếu một ngày bị phát hiện... hậu quả của việc bị phát hiện, Dạ Du không dám nghĩ tới.

Vì thế... Đầu gối này sẽ có lúc tự hao tổn tâm tư cố gắng vì ai đó, dù sao thì cái sự hao tổn tâm tư này cũng không có đi ngược lại với nguyên tắc sống kỳ quái của y.

---

(\*) Mạnh mẫu tam thiên

Bắt đầu đến khúc chết cười của hai bạn này rồi. Ông nghĩ gà, bà nghĩ vịt.

Cả hai đều tính toán mưu mô nha, âm mưu thâm độc trong hậu cung 3000 cũng phải chào thua nha =))

Trời ơi, nếu “giải thích” có tác dụng thì cái thế gian này làm gì có thứ gọi là “hiểu lầm” < câu=”” này=”” làm=”” tở=”” nhớ=”” tới=”” 1=”” câu=”” nói=”” của=”” kyoko=”” trong=”” skip=”” beat=””>> Nếu chỉ một lời xin lỗi là xong thì thế gian này cần gì địa ngục nữa. =)) Bộ shoujo duy nhất còn đọc đến bây giờ XD



Bộ này... Google-sama dịch còn dễ hiểu hơn cả QT-sama =\_\_\_\_= Thời thế đảo điên? =

## 6. Chương 6

Liễu Thanh Phong nghe lại càng vui vẻ hơn, cười đến mức mắt mày ửng đỏ, rực rỡ như hoa cỏ mùa xuân mới nở, hẳn ước gì mình có thêm vài phần hấp dẫn nữa, bởi vì hắn thấy, càng là tướng mạo hấp dẫn thì khả năng dụ dỗ Dạ Du thành công lại càng cao.

Còn Dạ Du tội nghiệp kia, về sau cứ mỗi lần y thấy Liễu Thanh Phong cười híp mắt, nhất thời sẽ bị kích động, nhin không được mà đỏ mặt, sau đó thì chỉ muốn chạy trốn chết vào góc vắng.

---

Mỗi lần năm mới tới nhất định sẽ phải làm một việc, đi mua đồ Tết.

Đồ Tết trở thành thứ quan trọng nhất, vì thế hắn phải đi mua quần áo mới cho cả hai.

Liễu Thanh Phong ghé vào một quầy hàng, một bên tính toán bạc Vương Đức Như cho hắn, một bên vừa xem thử y phục thế nào sẽ hợp với Dạ Du của hắn, mà vẫn làm Dạ Du vui vẻ. Trước đó vài ngày cũng đã vội vàng mua cho Dạ Du thêm hai bộ quần áo màu xám tro, tuy sạch sẽ chỉnh tề nhưng lại không đẹp mắt.

Lờ mờ có nhớ trước đây mấy cô học trò nhỏ rất thích chơi trò thay quần áo cho búp bê, lúc đó, Liễu Thanh Phong chỉ cảm thấy trò này thật nhàm chán, nhưng mà hiện tại, hắn cũng nhin không được mà tưởng tượng đến việc đem Dạ Du đi thay một đồng quần áo vào, trò này coi bộ cũng vui đó nha.

Dạ Du đã lo xong việc củi lửa ở hậu viện, dạo một vòng thì thấy không còn việc gì để làm nữa, nên do dự tìm đến chỗ Liễu Thanh Phong hiện giờ đang ngồi ở quầy phụ giúp khoản sổ sách.

Giương mắt nhìn, Dạ Du thấy Liễu Thanh Phong đang nghếch đầu suy nghĩ, mặt thỉnh thoảng ửng đỏ, rồi nằm dài trên quầy cười ngu ngu.

Mấy ngày gần đây, làn da của Liễu Thanh Phong được bảo dưỡng tốt nên nhanh chóng lấy lại màu trắng nõn mịn màng như nước lúc còn làm một thiếu gia, không cười trông cũng không tồi, nhưng nếu đã cười, hai con mắt to đen lấp lánh, lúm đồng tiền hai bên má như ẩn như hiện.

Vương Đức Như thường trêu chọc, bộ dáng này của Liễu Thanh Phong, nếu bảo hắn là con gái cũng sẽ có người tin.

Liễu Thanh Phong nghe nói đùa, chỉ híp mắt cười tươi hơn, không giận dữ, chỉ cảm thấy rất thú vị.

Ngược lại, Dạ Du nghe được, lại cảm thấy không vui, đoán cả nửa ngày mới bỏ ra một câu rằng Liễu Thanh Phong là một vị công tử hiền lành, kim đồng ngọc tử, tuy là người có sức hấp dẫn, nhưng sao lại so sánh với nữ nhân được chứ? Dạ Du nói xong liền hối hận, chỉ dám lên nhìn sắc mặt Liễu Thanh Phong.

Liễu Thanh Phong nghe lại càng vui vẻ hơn, cười đến mức mắt mày ửng đỏ, rực rỡ như hoa cỏ mùa xuân mới nở, hẳn ước gì mình có thêm vài phần hấp dẫn nữa, bởi vì hắn thấy, càng là tướng mạo hấp dẫn thì khả năng dụ dỗ Dạ Du thành công lại càng cao.

Còn Dạ Du tội nghiệp kia, về sau cứ mỗi lần y thấy Liễu Thanh Phong cười híp mắt, nhất thời sẽ bị kích động, nhin không được mà đỏ mặt, sau đó thì chỉ muốn chạy trốn chết vào góc vắng.

Đời nào Liễu Thanh Phong cho Dạ Du có cơ hội chạy thoát chứ?

Không đợi Dạ Du xoay người, Liễu Thanh Phong đã rời quầy, cười rực rỡ, túm lấy tay y kéo ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Người ra đúng lúc, cùng ta ra ngoài đi dạo một lúc đi!”

Dạ Du tự nhiên cũng không gỡ bàn tay đột nhiên đụng chạm thân mật của Liễu Thanh Phong ra, dù y đang bối rối không biết hành động này là có ý gì.

Thân mật mà cũng cần phải có ý gì sao?

Liễu Thanh Phong cười khanh khách kéo tay Dạ Du, mặt một vẻ vô tội. Giống như hắn không muốn tuyên bố cho bàn dân thiên hạ biết tâm tư độc chiếm Dạ Du của hắn cùng ý muốn nhân cơ hội xây dựng tình

cảm, làm cho đối phương quen với hành động thân mật của mình. Hấn khởi đầu bằng việc kéo tay Dạ Du, đi kèm với cổ tình quên buông tay ra.

Dạ Du hạ mắt xuống, theo bản năng muốn duy trì tác phong nhẹ nhàng ít bị chú ý như trước, sau đó lại phát hiện tay bị Liễu Thanh Phong kéo đi, rất khó tiếp tục tụt lại một khoảng nhất định đằng sau.

Y do dự thật lâu, từ lúc bước ra khỏi được điểm cho đến lúc đi ngang qua tiệm bán áo liêm, đi ngang qua tiệm bán quan tài, đi ngang qua tiệm mộc, đi qua cả một tiệm cơm nhỏ thì hai người mới dừng chân ở một tiệm may, y rốt cuộc quyết định mở miệng: “Chủ nhân, ngài...”

Liễu Thanh Phong tóm y vào bên trong tiệm rồi mới làm bộ như nghe thấy Dạ Du gọi mình, vì thế buông tay Dạ Du ra, trả lời tiếng chào mời của tiểu nhị tiếp đón, rồi một bên vừa đưa cái gì đó cho chủ tiệm, một bên quay lại hỏi: “Dạ Du có chuyện gì sao?”

Dạ Du ngơ ngẩn nhìn bàn tay cô đơn trống trải, nhấp môi dưới, lắc đầu.

Chủ tiệm đưa cho Liễu Thanh Phong một cuốn sổ có dính những mẫu vải nhỏ và tên các loại vải.

Ba tháng trước Liễu Thanh Phong có đến nơi này, lúc đó muốn chọn vải phải đi xuống một cái kho hàng vừa lớn vừa hỗn độn, vì thế hấn mới hỏi, tại sao không đem mỗi loại một ít lên cho khách từ từ lựa chọn? Ánh sáng và mùi trong kho hàng cũng không tốt, làm ảnh hưởng đến lòng người mua.

Chủ tiệm cũng thật là người biết nghe lời, hoặc có thể là biết đem khách hàng đặt lên làm đầu chảng? Liễu Thanh Phong lơ đãng cầm lấy quyển sổ, bỗng nhiên hiểu được tại sao một tiệm vải nhỏ như vậy nhưng lại có thể thành công như thế, quả nhiên là cung cách phục vụ quyết định tất cả.

Bên tai lại nghe thấy chủ tiệm hỏi: “Ngài thấy cách làm quyển sổ này thế nào?”

Liễu Thanh Phong ngẩn ra, sau đó trưng một nụ cười chói lóa: “Rất tốt chứ còn sao, vì lời vô tâm của Thanh Phong mà làm chủ tiệm phải phiền hà thế này, thật là rất cảm động.” Mắt liếc Dạ Du đang ngẩn người không được thoải mái.

Đưa ta kéo Dạ Du lại, mở cuốn sổ ra trước mặt y, Liễu Thanh Phong nhẹ nhàng hỏi: “Nhìn thử xem, người thích nhất loại vải nào?”

Dạ Du nghe lời, cũng nhìn thật kỹ.

Liễu Thanh Phong không quấy rầy hấn, xoay người tìm chủ tiệm đang kỳ quái đánh giá Dạ Du, thuận tiện thảo luận một chút về các loại vải tốt cùng kiểu dáng quần áo cần may.

Chủ tiệm một bên nhận yêu cầu, một bên vừa thăm hỏi: “Cuối năm rồi, Liễu đại phu đây là muốn may đồ mới?”

“Ân.” Liễu Thanh Phong gật đầu.

“Nghe nói Liễu đại công tử ra ngoài buôn bán, năm mới này thế nào cũng trở về... Vậy, sau này sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Đúng vậy, lo làm ăn cũng không phải ngày một ngày hai mà xong, ca ca ta rất lo cho gia đình, hướng chi, mười ngày nữa trước Tết, cũng chính là sinh nhật đứa con lớn của hấn.” Liễu Thanh Phong hơi hơi cười, nghiêng đầu nhìn chủ tiệm: “Đứa nhỏ kia thật rất đáng yêu, mập mạp béo chắc lại rất được cưng chiều.”

“Nhưng mà ca ca ngài lúc trước... hiện giờ...”

Sắc mặt Liễu Thanh Phong không thay đổi, ôn hòa trả lời: “Qua năm, ta cũng chuẩn bị rời khỏi trấn này, muốn đi ra ngoài chu du...”

“Ồ” Chủ tiệm thấy vị thầy thuốc trẻ tuổi đứng trước mặt vì tránh né ca ca mà khó xử, nên cũng muốn bắt bình thay cho khách hàng của mình: “Liễu đại phu, lúc trước ngài cũng là một vị thiếu gia, sau lại bị tên ca ca lòng dạ đen tối đuổi ra ngoài. Mọi người trong trấn đều nhìn thấy, ngài là người mềm lòng, không thể cứ vậy mà quên đi.”

“Nếu thế, ta phải làm gì bây giờ?” Liễu Thanh Phong làm bộ thành thật thỉnh giáo, giấu đi bộ dạng không kiên nhẫn của mình.

“Ta nói này, Huyện thái gia của chúng ta là một vị quan tốt, ngài sao không... Còn có cả Lí trạng sư, cũng là bạn cũ của lão gia, hẳn cũng không đến mức nhìn thấy con trai của bạn tốt lưu lạc bên ngoài...”

“Nhưng mà, đại ca của ta cũng không có làm gì sai trái, ta tìm Huyện thái gia để làm gì?”

“Cái gì?” Chủ tiệm cả kinh: “Tiểu thiếu gia của ta a, hẳn nuốt gia sản, đem người đuổi ra ngoài đường, còn nói là không làm cái gì sai à?!”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Liễu Thanh Phong trong suốt như nước, thành thật trả lời: “Người xem, lúc cha ta còn sống, bọn họ đều rất cưng chiều ta, xem như là bổn phận của người thân... Đối với kẻ không giúp ích được gì, bất quá cũng chỉ là liên lụy. Của cải trong nhà là do phụ thân và ca ca vất vả kiếm được, phụ thân mất, dĩ nhiên là nó thuộc về ca ca. Ta không làm gì mà ăn nhiều như vậy, bọn họ không trách móc, ta còn muốn đòi gì hơn?”

Đã có không ít người khuyên bảo hắn như thế, mà Liễu Thanh Phong vừa cố chấp vừa bốc đồng nên lý do này đã đem ra nói đến nhuễn rồi, đã thế còn cãi tiến, bổ sung thêm vào bản cũ, bảo đảm người ta nghe xong sẽ ghen chết.

“Này, này...”

Khuyên bảo người mà còn dám nói vậy sao?

Chủ tiệm còn muốn phản bác, nhưng Liễu Thanh Phong đã dời sự chú ý qua Dạ Du.

Dạ Du đứng một chỗ, dùng ánh mắt nan giải nhìn chằm chằm vạt áo của Liễu Thanh Phong.

v

---

\*kiệt sức lăn đùng ra chết\*

## 7. Chương 7

Hắn quyết định, lần sau đi mua quần áo cho người này, đừng hòng có chuyện hỏi han mời chào trước, càng sẽ không mang hắn đi theo, Liễu Thanh Phong nghĩ, bằng không...

---

Liễu Thanh Phong phát hiện bản thân không thể đành lòng cự tuyệt yêu cầu của Dạ Du, dù rằng yêu cầu của Dạ Du không hợp với mong đợi của hắn, nhưng mà...

Dạ Du nói, thích mộc mạc..... Vì thế tơ lụa với gấm vóc đều đổi thành vải bông với sợi day.

Dạ Du nói, thích ngắn gọn..... Vì thế trường bào với váy dài hấp dẫn đành đổi thành y phục áo ngắn đơn giản.

Dạ Du nói, thích vải đen..... Vì thế những bộ đồ mới màu đỏ thắm với đỏ tía đều nhanh chóng đổi thành những bộ đồ màu đen đến mức không thể đen hơn được nữa.

Sau đó, Dạ Du ôm đồng quần áo mới, cảm động đến rơi nước mắt, Liễu Thanh Phong nắm chặt tay đứng giữa gió lạnh lẽo.

Sau đó, Dạ Du mặc đồ mới, tán thưởng bàn tay chủ tiệm thật khéo may vừa người, Liễu Thanh Phong nằm bẹp trên ghế tròng mắt, không muốn tốn hơi thừa lời.

Hắn quyết định, lần sau đi mua quần áo cho người này, đừng hòng có chuyện hỏi han mời chào trước, càng sẽ không mang hắn đi theo, Liễu Thanh Phong nghĩ, bằng không...

Ánh mắt đen thẳm nhưng trong sáng, mang đầy tín nhiệm kia của Dạ Du, chỉ cần ánh mắt đó nhìn hắn một lát, liền đủ để biến Liễu Thanh Phong thành một tên (đần độn) chỉ biết gật đầu.

Cứ thế này thì không được a! Liễu Thanh Phong vuốt vuốt cằm, trầm tư suy nghĩ, mà nghĩ không ra đối sách.

Sau một lúc hết thất thần rồi lại hoàn hồn, Liễu Thanh Phong đã thấy Dạ Du thay trở về y phục cũ, bắt đầu lóc cóc đem đồng củi to chẻ thành những khối nhỏ, chất thành một đống.

Ai, cái người này!

Cảm thán, Liễu Thanh Phong mơ hồ cảm giác, bên trái mình hình như có chút đau đau.

Nói chung thì thật sự có sự khác biệt giữa hai người, Liễu Thanh Phong không thể giải thích được logic chạy trong đầu Dạ Du. Ví dụ, tại sao vì hắn tiện tay cứu mà y nhận hắn làm chủ nhân, hơn nữa còn biểu hiện cần cù, thật thà và cẩn thận như vậy. Ví dụ, vì sao lại dễ dàng thỏa mãn như vậy, mà thỏa mãn xong cũng không chịu nghĩ tới bản thân mình.

Liễu Thanh Phong không thể không suy nghĩ, có khi nào do mình không phải người trong chốn giang hồ, chưa bao giờ thể nghiệm cái gọi là gió tanh mưa máu, chỉ biết ngồi tùy tiện nghiền cứu đầu óc của người bị sông Trường Giang cuốn trôi, nên mới không thể nào đoán được rốt cuộc đầu Dạ Du nghĩ cái gì.

Đúng là... Liễu Thanh Phong im lặng nhìn những ngón tay trơn bóng, thon dài và mảnh khảnh của hắn, hắn là một tên trời gà không chặt, nếu đi cãi nhau với đám binh lính lỗ mãng, chỉ sợ mình chưa chết thì đã kéo Dạ Du chết cùng.

Vì thế, một Liễu thiếu gia luôn luôn yêu chính bản thân mình, luôn tự tin thái quá vào bản thân, bây giờ tự nhiên lại cảm thấy có chút tự ti, tự ti vì mình gầy yếu.

v

Vương Đức Như giật mình phát hiện, một Liễu Thanh Phong kiến thức lơ mơ, phải thúc mới chịu làm việc, bỗng nhiên ngày cuối năm, lúc mọi người lười biếng thì hắn lại siêng năng, chăm chỉ hiếu học, không quản mệt nhọc.

Không chỉ giành việc sửa sang, xử lý lại tất cả dược liệu, đọc hết tất cả sách thuốc Vương Đức Như lưu trữ, mà biểu hiện gần đây của Liễu Thanh Phong giống như là chuẩn bị đi bán sách “Mười vạn câu hỏi tại sao” — hắn hỏi luôn miệng nhưng lại không đợi câu trả lời. Thấy bất cứ cái gì, từ nhỏ như miếng đậu hũ tại sao lại là đậu hũ, đến lớn như hoàng đế tại sao lại là hoàng đế, Liễu Thanh Phong gần đây đều có thể nhanh chóng đưa ra những câu hỏi “tại sao” theo khía cạnh kỳ quái đầy lắt léo, rồi sau đó dùng thần sắc vô cùng thật sự khiêm tốn, nhìn không chuyển mắt các vị nhân sĩ vô tội bị nắm lại đòi câu trả lời.

Liễu Thanh Phong rốt cuộc là muốn làm gì? Vương Đức Như không hiểu được.

Lúc bắt đầu, Dạ Du còn rất cao hứng, vì chủ nhân của y luôn hỏi “Đậu hũ ăn ngon thật, món này làm như thế nào?” Một đồng vắn đề nho nhỏ linh tinh, hắn nói chuyện cùng y càng ngày càng nhiều, giống như là càng ngày càng thích nhìn y.

Dần dần, Dạ Du bắt đầu thấy bất an. Chủ nhân không tin tưởng món đậu hũ y làm sao? Tại sao lại hỏi cách làm đậu hũ? Sợ có độc hay sợ cái gì khác?

Liễu Thanh Phong nhanh chóng giải thích, chính là ăn ngon, muốn hỏi cách làm để nếu sau này Dạ Du không làm thì chính mình sẽ tự làm tự hưởng...

Bởi vậy Dạ Du càng sâu, chủ nhân muốn làm gì vậy? Nếu hắn muốn ăn, nói một tiếng là mình làm ngay, làm gì có chuyện mình sẽ không làm chứ? Chẳng lẽ chủ nhân không tin tưởng sự trung thành của mình...

Hậu quả trực tiếp của cái việc lằng nhằng trên cũng khá khá, chính là Liễu Thanh Phong cùng Vương Đức Như hai người được ăn mười ngày liên tục đậu hũ đủ các loại, còn gián tiếp thì là Liễu Thanh Phong phát hiện, bản thân không hiểu Dạ Du.

Sau đó, Liễu Thanh Phong bắt đầu tiến thêm một bước, bắt đầu nghiền ngẫm quan hệ của mình và Dạ Du — chính mình, rốt cuộc có phải là thật sự yêu thích Dạ Du hay không? Hay chỉ là nhất thời có tâm lý ỷ lại?

Nếu không hiểu rõ mà đã vội vàng khẳng định là thích, có lẽ, có chút hơi hợt?

Liễu Thanh Phong thích nhìn Dạ Du vì hắn mà phát hoảng, nhìn Dạ Du vì hắn mà thỏa mãn, thậm chí hắn cũng thích cảm giác được làm tâm điểm trong lòng Dạ Du, nhưng mà thế này, có phải là rất ích kỷ không?

Ích kỷ... Không phải đã yêu thương thì sẽ không tính toán nhau sao? Liễu Thanh Phong bắt đầu tự nhìn lại bản thân, sau đó kết luận, nếu hẳn yêu thương Dạ Du, thì nên hy vọng Dạ Du hạnh phúc. Mà hạnh phúc, hẳn là theo nghĩa có một gia đình đàng hoàng, có vợ có con, chỗ ở ổn định, chứ không phải đi theo một tên nam nhân lười biếng như hẳn. Cho nên, hoặc là hẳn ích kỷ không yêu Dạ Du, hoặc là vì yêu Dạ Du nên không thể ích kỷ, làm cho mọi thứ trở lại bình thường và Dạ Du được tự do.

v

Năm cũ kết thúc bằng món đậu hũ, năm mới bắt đầu cũng bằng món đậu hũ.

Liễu Thanh Phong đã mất đi hứng thú làm chuyện hấp (câu) dẫn Dạ Du, hẳn nặng nề buông đũa, không muốn ăn thêm đậu hũ nữa, dù đậu hũ rất ngon, hay do chính tay Dạ Du chế biến.

Hắn giấu thật sâu trong lòng một sự khinh bỉ chính mình, vì một mặt hẳn nghĩ việc đúng đắn hiện giờ là cho Dạ Du tự do, nhưng mặt khác, hẳn không thể kiềm chế ham muốn giữ chặt Dạ Du bên mình,

Thật là kỳ quái, hẳn nghĩ, tại sao một kẻ trước giờ không chấp nhất như hẳn, tự nhiên lại chấp nhất với Dạ Du như vậy?

Hắn khổ tâm tự tranh cãi trong lòng, rồi lại một lần nữa tự nhủ, chấp nhất quá mức cũng không tốt, sẽ dễ mắc chứng cưỡng ép, cho nên lúc cần buông tay thì nên buông tay, thế mới là tốt.

Sau đó hẳn lại tự hỏi mình, lúc cần buông tay, là lúc nào?

Liễu Thanh Phong nhẹ nhàng nắm bàn tay trống rỗng của mình lại, mi hơi nhíu, hẳn thật chán ghét tính không quả quyết của mình.

v

Dạ Du ngây ngẩn, cũng buông đũa theo Liễu Thanh Phong, trong lòng bắt đầu không yên. Y có chút khó chịu, nhìn một bàn đầy đồ ăn nhưng đều hiu, môi hơi mím, rồi trộm nhìn thần sắc Liễu Thanh Phong.

Sân ngoại viện truyền đến tiếng pháo “bùm bùm”, tiếng cười đùa cùng tiếng thét chói tai, đấy là lũ trẻ con của những nhà khá giả được dắt tụ tập lại một chỗ chúc tết.

Năm mới đến lại thêm một tuổi.

v

Đây là lần đầu tiên Dạ Du được ngồi trong phòng ấm áp, được ăn đồ ăn ngon và được đón năm mới cùng người mình tín nhiệm.

Nhưng mà... Dạ Du cảm thấy có chút mất mát, tựa hồ, cảm thấy không vui vẻ dù được ngồi đối diện người này.

Hay là, chính mình thật sự quá tham lam? Đúng thế, lòng càng ngày càng tham. Lúc đầu là hy vọng người này có thể chịu được cái đuôi đi theo là mình, sau đó lại hy vọng người này không chán ghét mình, từ từ lại hy vọng người này có thể thích mình, rồi cuộc thậm chí còn hy vọng, mình có thể là người độc nhất vô nhị, không thể thay thế được trong mắt người ấy...

Bỗng nhiên có tiếng đập cửa dồn dập từ bên ngoài truyền đến.

Có người gõ cửa ở ngoại viện?

Người đang thất thần nháy mắt đã bừng tỉnh, ngẩng đầu, thấy Dạ Du đã chuẩn bị đứng lên, đi ra mở cửa, vì thế cũng đứng dậy, ra giá áo ở góc tường lấy một cái áo lông, Liễu Thanh Phong gọi Dạ Du lại, phủ áo lên người hẳn.

Ngừng một chút, thấy Dạ Du có vài phần lo lắng, hẳn mới mở miệng: “Bên ngoài rất lạnh, lần sau phải nhớ khoác thêm áo.”

Dưới đất như có cái gì làm Dạ Du cúi đầu nhìn chăm chăm, rồi y xoay người đẩy cửa ra, đập trên tuyết trắng phủ đầy sân ra mở cửa.

Tiếng đập cửa làm kinh động đến Vương Đức Như đang ngồi sưởi ấm ở bàn sưởi, lão ông hơi rướn nửa người ra xem, nhưng sau đó lại bị lạnh đến mức nửa mặt hơi trắng bệch, liền rút trở về.

Nhìn bóng lưng Dạ Du, nháy mắt, Liễu Thanh Phong bỗng có một dự cảm không tốt.

Tuy rằng, người đến có thể là đồng hương đến chúc tết, hoặc đến mượn cái gì đó... Nhưng Liễu Thanh Phong có một cảm giác cực kỳ không tốt.

Không thể nói rõ ràng.

## 8. Chương 8

Liễu Thanh Phong tưởng tượng mình đang mang bộ mặt xấu hổ, cúi đầu vâng vâng về góc áo, nói với Dạ Du: “Dạ Du, ta thích người...” Người tự nhiên run một chút

Liễu Thanh Phong lại tưởng tượng mình đang kiêu ngạo nâng cằm Dạ Du lên, giống như đang nói với nữ tử: “Dạ Du, ta thích người...” Người run còn hơn cả lần trước.

Chẳng lẽ chính mình đi xài xuân được, đem gạo nấu thành cơm, đem điều không nên làm đi làm, rồi sáng hôm sau lệ đây mắt cầu xin Dạ Du: “Dạ Du, người không thể bội tình bạc nghĩa, không thể không muốn ta...”

---

Người gõ cửa là A Đào.

Khuôn mặt ửng lên do chạy vội vã, mũi hồng hồng do bị lạnh, đôi mắt cũng đỏ quạch do khóc nhiều...

Vương Đức Như lúc này đã mặc áo khoác, quần khăn kín mít mới dám bước ra, nhìn thấy A Đào thì kinh ngạc, câu đầu tiên là: “A Đào, sao mặt người lại sưng đỏ thế này?!”

Dạ Du đang một lòng cất giấu đầy tâm sự, nghe nói, liền quay đầu lại nhìn A Đào, câu đầu tiên là: “Bị đánh? Ai đánh người?”

Trên mặt hai người đều lộ vẻ chia sẻ quan tâm, vây quanh A Đào vì khóc mà thở dốc, liên tục lắc đầu nói không nên lời, ba người loạn như cào cào.

Chỉ có Liễu Thanh Phong, lúc này đã khoác áo bông chỉnh tề, tựa vào cửa phòng, dùng thần sắc lưỡi biếng, giọng nói lơ đãng hỏi; “Không lẽ người trong nhà đã xảy ra chuyện gì?”

A Đào gật đầu thật mạnh, muốn nói gì đó nhưng lại bị tròng ho chặn lại.

Liễu Thanh Phong hạ mắt xuống, giấu đi sự ử rử, lại nói: “Có người bệnh cấp tính? Muốn mời Vương đại phu đến tận nhà chẩn bệnh?”

A Đào tiếp tục gật đầu, mở to đôi mắt ngân ngấn nước nhìn về phía Vương Đức Như.

Vương Đức Như thở dài, xoay người về phòng lấy hòm thuốc.

Da Du cuối cùng cũng nhớ ra A Đào lúc trước giúp mình cũng không ít, thế nào cũng coi là bằng hữu, vì thế y vô cùng bối rối, đôi mắt trông mong nhìn Liễu Thanh Phong.

Liễu Thanh Phong thật sự không thể thích cô gái lạnh lợi, sáng sủa, xinh đẹp trước mắt này, tuy rằng cũng biết rõ trong lòng đang hơi hơi ăn nhiều dấm chua, nhưng mà vẫn nhịn không được. Đã có lúc Liễu Thanh Phong nhịn không được, nghĩ muốn bùng một trận không kiêng nể gì hết, đáng tiếc là hần từ nhỏ đã được dạy phải đối xử tốt với phái nữ... Còn có, Liễu Thanh Phong là nam nhân, Dạ Du cũng là nam nhân, Liễu Thanh Phong không dám đem tương lai của hai người ra đánh đổ.

Hần thở dài, nhìn chằm chằm vào cánh cửa viện, làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt Dạ Du và cũng không mở miệng ra an ủi A Đào đang khóc như mưa.

Mãi đến lúc Vương Đức Như ôm hòm thuốc ra, giục A Đào đi, Liễu Thanh Phong mới mở miệng: “Dạ Du, người đi theo cùng đi, xem có thể giúp được gì thì giúp.”

Dạ Du ngăn người: “... Không đi theo cùng sao?”

“Không.” Liễu Thanh Phong cười, xoay người đóng cửa, tự bắt bản thân không lưu luyến Dạ Du nữa.

Mùa đông rét lạnh, ly trà ấm áp rót ra chưa được bao lâu đã dần mất đi hơi nóng, Liễu Thanh Phong cầm ly trà, một hơi uống hết, hần ngồi trên ghế nhìn bàn đồ ăn lạnh lẽo, tự nhiên thấy mất đi khí lực.

Hắn phát hiện chính mình gần đây đang sa vào một cái vòng luẩn quẩn kỳ quái: nhận thức bản thân yêu thương Dạ Du, vì thế quyết định giữ chặt lấy Dạ Du không cho rời đi, sau đó lại cảm thấy nếu yêu thì phải cho đối phương một cuộc sống tự do và có hy vọng, mà sau đó lại cảm giác nếu có thể cho đối phương tự do, vậy hắn yêu không sâu nên mới có thể từ bỏ, một lúc sau hắn lại thấy bản thân mình là thật lòng yêu Dạ Du...

Luẩn quẩn mãi vẫn không xong, hắn hít một hơi thật sâu, cứ nghĩ ngợi như vậy, rồi rầm chết người mất!

Liễu Thanh Phong nuốt miệng ly trà, cố gắng thanh trừ những suy nghĩ rối rắm trong đầu ra chỗ khác.

Mắt trái Liễu Thanh Phong đột nhiên nháy nháy.

Hắn lại thất thần suy nghĩ, nháy mắt trái rốt cuộc là hên hay xui?

Hắn không phải người mê tín, nhưng lại cảm thấy hắn phải nghĩ đến chuyện của những người khác thì mới tốt.

Hắn cố gắng nghĩ về cha mẹ ở kiếp trước, nghĩ đến bạn bè, thậm chí nghĩ đến cả con thần lẫn hần từng nhìn thấy ở góc nhà, mùa hè mỗi năm, trong vài ngày hắn luôn luôn thấy một con thần lẫn trông rất quen thuộc đang rình ở góc tường hay trên nóc nhà, đợi chờ con muỗi chui đầu vào.

Đồng thời, hắn cũng nhớ lại trăm nghìn lời dặn bảo của cha mẹ, bảo hắn nhất định phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, nhất định không được buông tay hạnh phúc thật sự và không cần nhẹ dạ với những người mình gặp thoáng qua.

Nhưng mà kiếp trước, hắn đã sớm biết mạng của mình không dài, sự thật đúng là như vậy. Huống chi thời gian ngắn ngủi, hắn cũng không tìm được người mình thật sự thích.

Đến kiếp này, lại gặp Dạ Du...

Nếu cha mẹ biết được, chắc sẽ vui mừng, chắc sẽ gật đầu đồng ý nhỉ?

Bọn họ từ đầu đã không đòi hỏi nhiều, không bắt hắn phải cưới vợ sinh con nối dòng, chỉ hy vọng hắn hạnh phúc...

Hạnh phúc...

Vì thế, nếu...

Nếu hắn chủ động một tí, có khi, Dạ Du sẽ chấp nhận hắn thì sao?

Nhưng mà, chủ động như thế nào?

Liễu Thanh Phong tưởng tượng mình đang mang bộ mặt xấu hổ, cúi đầu vâng vâng góc áo, nói với Dạ Du: “Dạ Du, ta thích người...” Người tự nhiên run một chút

Liễu Thanh Phong lại tưởng tượng mình đang kiêu ngạo nâng cằm Dạ Du lên, giống như đang nói với nữ tử: “Dạ Du, ta thích người...” Người run còn hơn cả lần trước.

Hắn không khỏi có chút suy sụp.

Chẳng lẽ chính mình đi xài xuân được, đem gạo nấu thành cơm, đem điều không nên làm đi làm, rồi sáng hôm sau lết đầy mặt cầu xin Dạ Du: “Dạ Du, người không thể bội tình bạc nghĩa, không thể không muốn ta...”

Liễu Thanh Phong cầm tóc mình giựt liên hồi... Quên đi quên đi, hiện giờ việc thích hợp nhất chính là đi ngủ, ngủ thật ngon rồi sau khi dậy sẽ trở lại làm mình thường ngày, không cần phải tiếp tục động kinh như thế.

Về phần Dạ Du, y đi theo Vương Đức Như, nhìn thấy A Đào khóc sụt sùi, lòng có hơi sợ hãi.

Y cảm giác chính mình có chút hoảng loạn, không thể xác định có phải hay không vì y rời đi vị chủ nhân mới mà y luôn muốn giữ chặt trong tay? Lúc trước thoát khỏi chủ nhân cũ, y tuy có ngỡ ngàng nhưng sẽ không muốn nhớ lại quá khứ. Còn bây giờ, mới rời khỏi người Liễu Thanh Phong một chút, y đã hận không thể chạy trở về.

Cơm mới chỉ ăn một nửa, người nọ không biết là có nhớ mà ăn no không, lần nào ăn cũng rất ít, làm cho y lo lắng không thôi, mà lại không dám mở miệng nói lung tung vì sợ người nọ tức giận. Mà người nọ mỗi lần ném đồ ăn, cũng chỉ cười cười khen vài câu, chứ không ăn nhiều hơn.

Thời tiết lạnh, cũng không biết người nọ có ngoan ngoãn khoác thêm áo vào không, người nọ luôn tiện tay quăng áo khoác ra chỗ khác, nói là ngại mặc, xương cốt bị ép làm cảm thấy đau nhức, y lại đau lòng, vừa khó xử vừa tự trách. Cũng may là mỗi lần như vậy, y đều nhặt áo lên, tự tay khoác lên người nọ, người nọ tuy hơi cau mày nhưng luôn luôn nhận lấy.

Tiếng pháo lại vang lên, ánh lửa theo tiếng “bùm bùm” tóe ra đầy đất, bọn nhóc kêu sợ hãi còn mấy vị người lớn thì cười to, không khí ngày tết tràn ngập khắp mọi nơi.

Dạ Du nháy mắt mấy cái, đây là lần đầu tiên hắn biết mùi khói và không khí náo nhiệt của việc ăn tết.

Chỉ là... Người nọ, ở một mình, có khi nào cô đơn, có khi nào buồn không?

Trước khi gặp Liễu Thanh Phong, Dạ Du cảm giác mình chỉ là một kẻ trì độn đã chết lặng, sau này gặp được Liễu Thanh Phong, y lại thấy bản thân sống lại.

Đang suy nghĩ, Dạ Du cảm giác có người đang túm ống tay áo của mình, cúi đầu xuống, thấy A Đào đang rụt rè nhìn mình.

“Sao thế?” Dạ Du nghe thấy giọng nói của mình vang lên.

“Dạ đại ca, ta sợ...” A Đào khóc thút thít.

“Không có việc gì đâu, ” Dạ Du an ủi, “Có Vương đại phu ở đây...”

“Sợ là cả Diệu Thủ thần y cũng không chữa được...” A Đào cố gắng nhịn xuống thương cảm, không khóc lớn nữa, mắt đầy nước nhìn Dạ Du, sau đó nói: “Dạ đại ca, người biết không, nguyện vọng lớn nhất của cha ta, chính là nhìn thấy ta được an bề gia thất... Từ lúc nương qua đời, ta đều do phụ thân chăm sóc... Phụ thân chăm sóc ta rất tốt, thậm chí, thậm chí cũng không tái hôn...”

“À” Dạ Du thấy nàng khóc, thân thể không tự nhiên, cứng còng lại.

Thế mà A Đào ôm lấy y, đầu chôn trong lòng ngực y, nức nở nói: “Dạ đại ca, người lấy A Đào được không, A Đào thích người... Phụ thân nhất định sẽ đồng ý...”

Vương Đức Như liếc xéo, rồi đi bắt mạch cho phụ thân A Đào, coi như chưa thấy gì hết.

## 9. Chương 9

Dạ Du ở trong phòng, vô ý thức tự cắn môi mình, mùi máu tươi làm cho y run rẩy, nghĩ muốn khóc.

Y muốn lao ra hỏi, nếu y không muốn thì sao... đáng tiếc, y chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, không nhích được, chỉ có thể tiếp tục nghe Liễu Thanh Phong cùng Vương Đức Như trò chuyện, trong giọng nói mang theo ý cười.

Liễu Thanh Phong cả một đêm ngủ không ngon, lăn qua lộn lại, đến lúc sáng sớm, hắn mơ hồ nghe thấy thanh âm.



Lúc trước, vì chăm sóc Dạ Du bị thương, hai người kỳ thật là ngủ cùng một phòng, Dạ Du ở trên giường mê man, còn Liễu Thanh Phong thì nằm dưới đất ngủ.

Dạ Du tỉnh lại, hiển nhiên là không bao giờ chịu sắp xếp như vậy, liền để Liễu Thanh Phong một mình ngủ ở phía trong, còn y thì lui ra gian ngoài, ở giữa để tấm màn bằng vải thật dày ngăn cách, chặn đi tầm mắt của Liễu Thanh Phong.

Liễu Thanh Phong nguyên bản là rất bất mãn, từ những ngày chăm sóc Dạ Du, hắn đã hình thành thói quen mở mắt ra là thấy gương mặt của Dạ Du — tuy không nói là thập phần anh tuấn, nhưng cũng rất thuận mắt. Sau khi Dạ Du dời ra phía ngoài, có một lần Liễu Thanh Phong đi vệ sinh đêm, lặng lẽ xóc màn nhìn trộm khuôn mặt nhìn đã thành quen của cái người mà mình nhặt về. Qua mấy ngày nằm bẹp, thương tích của Dạ Du cũng đỡ tám chín phần, nên người cũng tỉnh ngủ không còn muốn mê man như trước, Liễu Thanh Phong hay vén rèm lên lúc giờ Tý nên y đã đứng dậy, cung kính khom lưng: “Chủ nhân, có chuyện gì cứ phân phó thuộc hạ làm là được rồi...”

Cứ thế hai ba lượt, Liễu Thanh Phong tự nhiên cũng xấu hổ, vì thế liền chuyển từ thích rời giường lúc nửa đêm thành thích nằm lì đến sáng trên giường, đợi Dạ Du vào gọi dậy.

Dạ Du cũng không xóc màn đi vào, chỉ ở bên ngoài nhẹ nhàng gọi, thanh âm đè thấp làm Liễu Thanh Phong ngứa trong lòng. Vì thế, Liễu Thanh Phong thật sự rất mong đầu gỗ kia có thể trực tiếp đi vào bên trong, nhưng may mắn là đối phương không làm vậy, nếu không, mới sáng sớm đã phải thấy bản mặt mê trai cười ngu này của hắn, e là y sẽ sợ chạy mất tích.

Liễu Thanh Phong nghe thấy thanh âm, tự biết Dạ Du đã về, vì thế lười biếng không muốn động dậy, chỉ nhắm mắt hỏi sơ sơ: “Dạ Du, là người sao?”

“Vâng, chủ nhân...” Đáp lại Liễu Thanh Phong là thanh âm như trước đây, vừa thấp vừa nhu hòa làm cho tâm người muốn ngứa loạn một trận, nhưng sao lần này giống như đang vang lên ngay tại bên tai.

Liễu Thanh Phong không khỏi cả kinh, trợn mắt nhìn Dạ Du thần sắc đang phức tạp, nhìn chằm chằm dưới mặt đất...

Làm sao vậy?

Liễu Thanh Phong vừa ngáp vừa đứng dậy, cảm thấy có chút kỳ quái.

Chân trái Dạ Du cọ cọ trên mặt đất, có lẽ cũng cảm thấy rất không dễ chịu, thanh âm càng lúc càng nhỏ: “Chủ nhân, có chút việc...”

Tay phải Liễu Thanh Phong ấn thái dương, day rồi lại day, mở miệng nói: “Dạ Du, người lại đây nói chuyện.”

“Vâng.” Dạ Du thật nghe lời, đi đến trước giường, dừng lại một khoảng ba bước chân, rồi lại bày ra thần sắc do dự lúc nãy, một lúc lâu sau mới nói: “Chủ nhân, ta có thể quỳ xuống nói chuyện được không... cảm giác... rất không dễ chịu.”

“Nói cái gì, chẳng lẽ người quỳ xuống thì thoải mái chắc! Người thế nào lại...” Liễu Thanh Phong bị tức đến mức muốn trợn mắt, nghĩ ngợi, nghĩ xong lại cảm thấy không nên đả kích nữa, khó lắm mới thấy Dạ Du có chút ý kiến của riêng mình, vì thế sửa miệng: “Đến bên giường mà nói đi, ở chân giường có đệm lót mềm đấy.”

“Chủ nhân, thuộc hạ nhớ rõ, ngài nói sau lễ sẽ dẫn thuộc hạ cùng nhau rời đi, ngài chuẩn bị khi nào thì đi? Để thuộc hạ đi chuẩn bị đồ đạc.” Sửa tư thế lại thành ngồi, thói quen của Dạ Du thật là giai nhách, y liền trực tiếp nhập vào khuôn mẫu chủ tớ, nói chuyện ngắn gọn rõ ràng.

Liễu Thanh Phong có chút lơ ngơ nhìn Dạ Du cúi khuôn mặt đang không tốt lắm xuống, đáp: “Không vội, chưa nghĩ đến lúc...”

“Chủ nhân!” Dạ Du lập tức có chút nóng nảy: “Chủ nhân, thuộc hạ muốn, thuộc hạ muốn...”

“Àn... cái gì?” Liễu Thanh Phong hỏi.

“Muốn.....” Dạ Du ngẩng đầu, ánh mắt có chút lóe sáng nhìn Liễu Thanh Phong, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, nhắm mắt lại nói: “Chúng ta có thể xuất phát sớm một chút được không...”

Liễu Thanh Phong cúi người xuống, sát vào Dạ Du, nghi hoặc nổi lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không... Chỉ là...”

Lời phủ nhận làm cho Liễu Thanh Phong không hài lòng, bản tính cố chấp của con người nổi lên kết hợp với cơn nóng giận: “Người không nói rõ ràng, chúng ta sẽ không đi.”

Dạ Du cúi đầu... Trong lòng y đang có rất nhiều lời cầu xin và giải thích, nhưng rốt cuộc không thể mở miệng, y không biết, phải thế nào mới nói rõ ràng được, nếu không sẽ làm người hiểu lầm, kéo theo những hậu quả không tốt...

Y dùng lực tự bóp vào lòng bàn tay của mình, lấy đau đớn làm mình thanh tỉnh lại một chút, vừa mới mở miệng thì bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng Vương Đức Như to ầm ầm: “Tiểu Liễu! Người thức chưa, ta có việc muốn nói với người!”

Dạ Du cảm giác Liễu Thanh Phong vỗ bả vai mình, ngây ngốc ngẩng đầu lên, thấy đối phương nở một nụ cười trấn an với mình rồi đứng dậy, y cũng vội vàng đứng dậy theo, đi lấy áo khoác ngay bên cạnh giúp đối phương mặc vào, sau đó ngơ ngác, bất an nhìn đối phương xốc mành đi ra ngoài.

“Tiểu Liễu! Nói cho người nghe, có chuyện vui đó! Tiểu nha đầu A Đào kia, thật là...” Vương Đức Như cất giọng ồn ào.

Mành hạ xuống, Dạ Du cảm giác tâm của mình cũng trùng xuống theo.

“Hử?” Thanh âm của Liễu Thanh Phong tựa như có chứa chút vui đùa: “Vương đại phu, người tối hôm qua đi coi bệnh hay đi làm bà mai vậy, sáng sớm trở về đã có chuyện vui này?”

“Đâu có đâu có!” Vương Đức Như thành tâm thành ý chúc phúc: “Phụ thân A Đào không việc gì cả, bất quá chỉ là đờm kéo lên cổ thôi, ta đến là đã chữa cho hần ba phần, còn bảy phần còn lại, ha ha! Chính là công lao của Dạ Du nhà người!”

“Như thế nào?”

“Phụ thân A Đào vừa nghe A Đào gả cho Dạ Du, lại chính mắt thấy bộ dáng của Dạ Du, vui mừng quá nên mọi thứ đều khỏi! Ha ha, chuyện vui này, Dạ Du cứ một mực muốn về hỏi ý kiến của người... Hần là do người cứu trở về, lúc nào cũng nghe lời người nhất a...”

“Ta?” Thanh âm của Liễu Thanh Phong trong nháy mắt trầm xuống, từng chữ nhẹ nhàng nhưng lại đập thật mạnh vào lòng Dạ Du: “Nếu hần muốn, ta không có ý kiến gì hết.”

Dạ Du ở trong phòng, vô ý thức tự cắn môi mình, mùi máu tươi làm cho y run rẩy, nghĩ muốn khóc.

Y muốn lao ra hỏi, nếu y không muốn thì sao... đáng tiếc, y chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, không nhúc nhích được, chỉ có thể tiếp tục nghe Liễu Thanh Phong cùng Vương Đức Như trò chuyện, trong giọng nói mang theo ý cười.

“Dạ Du mới sáng sớm liền có vẻ ôn nhã không giống thường ngày, làm ta còn cả đêm qua lo cho hần, hóa ra chuyện tình lại như vậy...”

“A Đào cùng Dạ Du, cũng coi như rất hợp...”

“Ồ... Ta đã thấy A Đào vài lần, nha đầu này cũng rất lanh lợi và đáng yêu...”

“Chắc chắn... Mới đầu còn tưởng, A Đào là thích... Hắc hắc, Tiểu Liễu, người cũng lớn rồi, nên...”

Tiếng nói chuyện ngoài cửa sổ dần dần ngừng.

Dạ Du cảm thấy vai mình trầm xuống, ngẩng đầu lên thì thấy Liễu Thanh Phong đang vịn vào vai, xoay người nhìn chằm chằm không chớp mắt y, hỏi: “Dạ Du, hiện tại, người có thể giải thích cho ta không?”

Dạ Du có cảm giác, dưới ánh mắt này, mình không thể che giấu được gì hết.

Y không khỏi run lên, nói thế nào đây?

Nói y kỳ thật một chút cũng không thích A Đào, y không muốn nàng ta?

Nói y kỳ thật chỉ muốn cả đời theo sau người đang đứng trước mặt này, vĩnh viễn không rời đi?

Nói y kỳ thật... mỗi ngày được nhìn thấy nụ cười của người này, được nhìn hấn kê đơn sắc thuốc, đã dần dần nảy sinh một cảm giác bị cuốn hút?

Chính là, là yêu thương người đang đứng trước mặt?

Dạ Du không dám nói...

Y sợ sẽ bị người này ghét bỏ, y mơ hồ cảm thấy được tâm tình không muốn rời xa này, rất bất thường.

Y thích nhìn trộm người này, người này vui vẻ mình cũng cảm thấy hạnh phúc, người này trầm lặng mình cũng cảm thấy khó chịu...

Còn có, lúc người này mỉm cười nói chuyện với mình, thân cận với mình, hưng phấn trong lòng không áp xuống được cùng... xáo trộn không cách nào kìm chế, làm muốn tiến thêm một bước gần gũi...

Dạ Du nhớ rõ, chủ nhân trước kia ngại chăm cho đám nữ nhân phiền toái, nên bắt nam nhân đến làm công cụ tiết dục, y cũng nhớ rõ, có kẻ rất xinh đẹp nhưng gốc nghềch, không muốn xa rời chủ nhân, cuối cùng kết cục cực thê thảm...

“Nam nhân thích nam nhân?!” Chủ nhân trước của y khinh thường: “Vừa tiện vừa bẩn!”

Dạ Du hiện tại, mỗi lần nhớ tới sẽ sợ hãi, vạn nhất... chỉ sợ không phải vạn nhất, mà là nhất vạn, người này, mới vừa rồi còn trấn an mình, cười với mình, rồi nhất vạn khinh thường mình, ghét bỏ mình, không bao giờ... để ý tới mình nữa...

Dạ Du trầm mặc thật lâu, cuối cùng mở miệng, dùng hết khí lực của mình nói: “Chủ nhân, cầu ngài, chúng ta nên rời đi...”

## 10. Chương 10

“Nếu, nếu Dạ Du... thích... thích chủ nhân... Chủ nhân có...”

“.....”

“Dạ Du sẽ không gây phiền toái cho chủ nhân... Chỉ cầu ngài... cầu...”

Cái này, người ta gọi là bày tỏ đầy hờ?

---

“Chủ nhân, cầu ngài, chúng ta rời đi...” Dạ Du nói.

Liễu Thanh Phong trong nháy mắt lại mềm lòng xuống, thậm chí còn không muốn truy cứu nguyên nhân, không muốn nghĩ tới vì sao Dạ Du trốn tránh, rốt cuộc là do không yêu A Đào, hay đang có gì sợ hãi trong cuộc sống, hay là do mình...

Lòng hấn kỳ thật cũng rất lo lắng, vì hấn phát hiện, ý thức việc trốn tránh này của Dạ Du có một chút hợp với cách sống bình thường, tích cực và tự chủ mà hấn kỳ vọng Dạ Du có được. Nỗi lo âu như thế này, Liễu Thanh Phong trước đây chưa trải qua bao giờ.

Trong mắt Dạ Du, mình rốt cuộc là người thế nào?

Cùng nhau rời đi, cuộc sống sau đó và Dạ Du, sẽ tính toán như thế nào?

Liễu Thanh Phong mềm lòng, nhưng hấn không muốn tiếp tục chần chừ nữa.

Liễu Thanh Phong kéo Dạ Du, muốn hấn đứng dậy nhưng y cứ bất động. Vì vậy hấn dứt khoát ngồi xuống bên cạnh.

Liễu Thanh Phong mỉm cười, làm Dạ Du kinh hoàng giương mắt nhìn.

“Dạ Du.” Hấn mở miệng, “Nói cho ta biết, vì sao vội vã rời khỏi đây? Bởi vì A Đào sao?”

“Chủ nhân, ta đã nói với ngài ta không...” Dạ Du giải thích, thanh âm càng lúc càng nhỏ dần, “Thế nhưng nàng cứ một mực...”

Liễu Thanh Phong ngồi kế bên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Dạ Du, lòng bỗng nhiên bình lặng lại, nụ cười của hắn cũng tự nhiên hơn, giọng điệu cũng nhu hòa: “Dạ Du, người xem, ta không trách giữa người và A Đào rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ muốn hỏi, tại sao người nghĩ người và A Đào không thể thành thân.”

“Ta...” Dạ Du nhắm mắt lại, “Ta chỉ muốn theo chủ nhân, chủ nhân đối đãi...”

“Dạ Du,” Liễu Thanh Phong vén những sợi tóc đi lạc về sau tai cho Dạ Du, nói: “Dạ Du, ta đối đãi với người tốt, là vì ta... thích người, mong người sống thật tốt, mong người được vui vẻ...”

Dạ Du ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Liễu Thanh Phong, trong lòng tim đập một trận loạn cào cào.

Người nọ, vừa nói, thích mình... Đầu Dạ Du nháy mắt liền bị câu nói vừa rồi lấn hết chỗ, người cũng tự đứng mơ màng.

Dạ Du mơ màng nghe thấy chính mình trả lời lại: “Nhưng mà, đi theo chủ nhân...”

Dạ Du không thấy trong đáy mắt của Liễu Thanh Phong thoảnh hiện lên kinh hỉ sau đó lại buồn bã, chỉ nghe thấy hắn trả lời: “Dạ Du, ta đã cứu mạng người, người cũng làm cho ta rất nhiều, ta không cần người vì cảm kích mà báo đáp...”

Nguyên ý của Liễu Thanh Phong muốn nói, chính là hắn cần Dạ Du hoàn toàn mở cửa lòng, tín nhiệm hắn, dựa vào hắn... Thế nhưng, lời này chui vào lỗ tai Dạ Du, lại thành Liễu Thanh Phong không hề cần y.

Không hề cần.

Thứ công cụ không cần đến sẽ có kết cục thế nào?

Chết...

Vứt bỏ...

Liễu Thanh Phong là một chủ nhân ôn nhu, Dạ Du nghĩ, chắc sẽ không thể hạ lệnh cho y đi tìm cái chết.

Nhưng đối với Dạ Du mà nói, vứt bỏ so với chết càng làm cho y sợ hãi.

Không thể chết nhưng lại không có mục tiêu sống, không có chỗ dựa vào, không có..... không có giọng nói êm dịu dịu dàng cùng những lời trêu ghẹo quan tâm của Liễu Thanh Phong.

Dạ Du không nói được, y không biết được có thể dùng cầu xin để làm cho việc này như chưa bao giờ được nhắc tới không, nếu chủ nhân không đồng ý, y sẽ dùng chút khí lực cuối cùng còn sót lại, cầu xin Liễu Thanh Phong.

Nửa câu nói của Liễu Thanh Phong chìm ngấm trong thần sắc tối tăm tuyệt vọng của Dạ Du, hắn nhìn thấy càng hoảng sợ, một tay giữa bả vai Dạ Du, một tay quơ qua quơ lại trước mặt y, hỏi: “Dạ Du, người làm sao vậy?!”

Dạ Du cũng muốn hỏi Liễu Thanh Phong, chủ nhân, ngài tại sao lại bỗng nói không cần ta... Thế nhưng miệng mở ra lại đóng vào, nói cũng chỉ nói được: “Chủ nhân, xin lỗi, ta không dám nữa, sẽ không quá phận như thế nữa, ngài, ngài đừng...”

Liễu Thanh Phong càng hoảng.

Dạ Du nhìn khuôn mặt tuấn lãng trước mặt hắn hai hàng mi lại, ngực càng nặng nề buồn bã, hầu như khẳng định bản thân sẽ không được tiếp nhận nữa.

Trong tâm y đang có quỷ.

Hễ là người đang có quỷ trong tâm, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua đã lập tức kinh hoảng, đồng thời trong lòng cũng khuếch đại sự việc lên.

Dạ Du nghĩ, có phải hay không Liễu Thanh Phong đã đoán ra những tâm tư xấu xa giấu kín trong lòng của y.

Đúng vậy, người nọ rất cẩn thận, Dạ Du nhớ lại, mình và A Đào bắt quả chỉ nói với nhau mấy câu, bản thân không biết nhưng Liễu Thanh Phong đã nhận ra A Đào thích y.

Đúng vậy, hẳn thường ngày rất phóng túng không cẩn thận, Dạ Du thường nhân cơ hội phóng ánh mắt về phía hắn, tỉ mỉ quan sát hắn, không ngờ đối phương lại phát hiện.

Vì thế, người nọ mới không cần y báo đáp, làm sao có thể để một kẻ tâm tư bất chính lại bên người chứ, người nọ đối xử với mình có biết bao nhiêu tốt, vậy mà mình...

“Chủ nhân...” Dạ Du mở miệng, thanh âm nhỏ: “Ta, làm người thất vọng rồi...”

Dáng tươi cười của Liễu Thanh Phong đã thấm chút mệt mỏi, gật đầu: “Đúng vậy.”

Móng tay Dạ Du cào bấu sâu vào lòng bàn tay hơn, y vội vàng cắn răng, kiềm chế sự run rẩy của bản thân.

Liễu Thanh Phong cẩn thận ôm lấy Dạ Du, tuy lần đầu tiên ôm nhau thế này không có chút lãng mạn nào như Liễu Thanh Phong đã tưởng tượng, nhưng ít nhiều gì thì hắn cũng rất vui vẻ rồi, vô luận trong lòng y đang ngổn ngang bao nhiêu tâm tư thì lúc này, cũng chỉ có một mình Liễu Thanh Phong.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ Dạ Du, Liễu Thanh Phong ôn nhu trấn an: “Dạ Du, ta rất thất vọng, ta đã nghĩ, lâu như vậy, ta đã đủ để cho người tín nhiệm, thế nhưng người lại không tin ta sao? Dạ Du, người xem, bên người ta chỉ có một mình người, ta tất nhiên tin vào người, còn người không chịu tin ta, lại muốn tin vào người khác? Ta nói rồi, vô luận như thế nào, sẽ không ghét người, sẽ không vứt bỏ người, vậy mà người cứ luôn ngờ vực vô căn cứ, làm sao ta không thất vọng được... Dạ Du, người rốt cuộc đang nghĩ gì, không thể nói ra được sao? Còn gì có thể làm khó người hơn ta?”

Không có ai làm khó ta hết, Dạ Du len lén nghĩ, khó có dịp được gần gũi với Liễu Thanh Phong thế này, thân thể y ở trong lòng Liễu Thanh Phong dần thả lỏng ra.

Nhưng bản thân vẫn không kiềm chế được nước nỡ, Dạ Du đáp: “Chủ nhân, Dạ Du thầm nghĩ muốn cả đời theo ngài...”

“Hảo, vậy theo cả đời.” Liễu Thanh Phong cười.

“Nếu, nếu Dạ Du... thích... thích chủ nhân... Chủ nhân có...”

“.....” Liễu Thanh Phong ngậy ngẩn cả người.

“Dạ Du sẽ không gây phiền toái cho chủ nhân... Chỉ cầu ngài... cầu...”

Liễu Thanh Phong ngậy đại.

Cái này, người ta gọi là bày tỏ đầy hờ?

Được rồi, tuy rằng hắn vẫn cho rằng người bày tỏ đầu tiên sẽ là mình.

Nhưng nếu là Dạ Du, thế này thì thật tốt...

Chỉ là...

“Dạ Du, người nghĩ kĩ chưa, sau ngày hôm nay, ta sẽ không cho người cơ hội đổi ý nữa.” Trong đáy mắt Liễu Thanh Phong chứa dục vọng kín đáo.

Sắc mặt Dạ Du vẫn thê thảm như trước nhưng đã toát lên sự kiên định, Liễu Thanh Phong vẫn ôm chặt y trong lòng không buông ra, làm y có thêm chút tự tin: “Rồi, chủ nhân, Dạ Du... chắc chắn.”

Liễu Thanh Phong cúi đầu, thử nhẹ nhàng hôn lên mi mắt của Dạ Du.

Khuôn mặt trắng bệch như mất máu của Dạ Du tức khắc đỏ quạch lên, y không được tự nhiên, trừng mắt nhìn, thanh âm thấp đến mức không thể nào thấp hơn: “Chủ nhân...”

Liễu Thanh Phong nghiêng đầu, hôn lên môi Dạ Du.

Bây giờ không cần lo lắng Dạ Du đối với mình rốt cuộc là yêu hay là dựa dẫm hay chỉ là thói quen. Dem thói quen biến thành dựa dẫm, đem dựa dẫm biến thành yêu, tuy không có kinh nghiệm, nhưng Liễu Thanh Phong hẳn là một con người luôn tràn đầy tự tin.

## 11. Chương 11

Ách... Hình như có lửa cháy a...

---

Hôn một cái

Ngô, lại hôn thêm một cái.

Đáp trả, một cái hôn dây dưa và dài.

Ách... Hình như có lửa cháy a...

Liễu Thanh Phong chớp mắt vô tội mấy cái, cọ cọ hai má đang nóng rần của Dạ Du, miệng mỉm cười, ngón tay trong lòng ngực ngấm hoạt động.

v

Liễu Thanh Phong tựa như một con mèo béo ăn uống đã no, nheo mắt lại cọ cọ Dạ Du.

Ai, đụng chạm thân thể ở giai đoạn tình cảm này thì không tốt.

Còn yêu đương tinh thần cũng lại quá thất thường.

Thôi thì, cứ từ từ bồi dưỡng cả tinh thần và thân thể để có hạnh phúc a.

## 12. Chương 12

Đi xa...

Đúng thật là đi xa.

---

Đi xa...

Đúng thật là đi xa.

Hai người Liễu Thanh Phong cùng Dạ Du, cứ như thể lưng một bao quần áo đơn giản, đi bộ, không mua ngựa cũng không mượn xe.

Liễu Thanh Phong nói, cái này gọi là “go hiking”, là cái gì đó “rất high”, nếu đi bằng xe sẽ mất hết mùi vị. Vương đại phu nói cả ngày, rốt cuộc cũng hiểu được thế nào là “nước đổ đầu vịt”, rốt cuộc quyết định im lặng.

A Đào đứng ở cửa thôn, nước mắt lưng tròng.

Đối với hai tên này, nàng không biết mình hận hay yêu.

Đến lúc chuẩn bị đi, nàng chỉ có thể khàn khàn cất giọng nói: “Dạ đại ca, mua ngựa hay thuê xe để đi đi!”

Dạ Du không quay đầu lại, cũng không biết là có nghe thấy hay không.

Thấy người này lỗ tai khẽ động, Liễu Thanh Phong hiểu ra, cười trêu chọc: “A Đào chăm sóc kỹ cho người thật...”

Mặt Dạ Du nghiêm lại, cúi đầu, dùng thanh âm rất nhỏ nhưng rất kiên quyết nói: “Chủ nhân, ta chỉ theo người.”

Thanh âm tràn ngập sức hấp dẫn kia đã câu cho bộ lòng của Liễu Thanh Phong rung động, mặt nóng bừng lên, hần vội xoay đầu đi vì sợ Dạ Du thấy khuôn mặt phiem hồng: “Vậy người muốn đi bộ theo ta hay mua ngựa mà đi hả?”

Dạ Du vẫn nghiêm túc như trước làm hần không nghe được chút vị tán tỉnh nào trong lời nói, y chỉ thành thật trả lời: “Nghe chủ nhân phân phó.”

Này không thể trách y, vốn tính cách của y rất đơn giản, đầu óc không được soi sáng cũng là điều bình thường.

“Người!” Liễu Thanh Phong bùng nổ: “Đồ ngu ngốc!”

Dạ Du kinh ngạc, đầu loạn lên nhưng may vẫn nhớ rõ lệnh không được quỳ, nhưng y lại nhanh chóng khom người xuống, tay rút cây roi bên hông ra nâng lên: “Dạ Du không tốt, làm chủ nhân tức giận... thỉnh chủ nhân trách phạt!”

Liễu Thanh Phong mắt nhìn xa xăm, khóc không ra nước mắt.

Cho dù ông trời thật sự cho hần một thân thể khỏe mạnh, nhưng rốt cuộc vẫn là keo kiệt khi không cho hần một người có thể làm hần thoải mái, vậy thì đành tới đâu thì tới vậy.

Một lát sau, cũng chỉ có thể tiếp lấy roi, thở dài: “Quên đi quên đi, đứng dậy đi.”

Niềm hưng phấn vì được đi bộ đường xa với người yêu dấu trước đó đã toàn bộ bay mất.

Giáo dục người nào đó, có khi đã đến lúc phải làm, hơn nữa còn phải làm gấp.

Một tên họ Liễu nào đó đang nheo mắt, lặng lẽ tính toán... Nên bắt đầu từ đâu đây?

.....

Mục đích giáo dục cuối cùng:

Làm Dạ Du học được cách làm nũng với Liễu Thanh Phong

Mục đích giáo dục ngắn hạn:

Làm Dạ Du nghe ra Liễu Thanh Phong đang làm nũng với y chứ không phải đang tức giận.

Cứ phát triển tự nhiên qua lại như thế, Dạ Du cũng sẽ học được cách làm nũng...

Chờ một chút!

Làm nũng?!

Liễu Thanh Phong bỗng nhiên giật mình, gần đây mình càng lúc càng giống cô vợ nhỏ mới cưới, tâm tư lúc nào cũng chuyển trái chuyển phải... Trời! Hần tự lý sự, tuyệt đối nhất định phải đáp trả hết.

Vì vậy... Kế hoạch dạy dỗ ngắn hạn?!

Liễu Thanh Phong nheo mắt, Liễu Thanh Phong cười xấu xa — Dạ Du bỗng nhiên giật mình một cái, trời thật lạnh, tuy đã mặc rất dày nhưng sao vẫn cứ lạnh.

Y xoay người lại, do dự hỏi thăm: “Chủ nhân, trời rất lạnh, có muốn mặc thêm áo không?”

Liễu Thanh Phong bỗng nhiên được hỏi thăm chiếu cố ân cần, mừng đến mức mặt mày rạng rỡ, bỗng nhiên nhớ lại ý niệm trong đầu lúc nãy, thân thể mềm nhũn, cả người nhào vào lòng Dạ Du, kêu: “Người giờ mới hỏi! Người ta chờ lạnh muốn chết rồi...”

Dạ Du bị dọa đến mức run run — Liễu Thanh Phong như vậy, nhìn thật đáng sợ.

Gì, người hỏi Liễu Thanh Phong rốt cuộc đang nghĩ gì trong đầu à?

Đáy lòng của Liễu Thanh Phong đang niệm những thứ sau:

Ta phải giả bộ đáng yêu ta phải giả bộ nhu nhược ta muốn làm Tiểu Bạch (vật nhỏ, vợ nhỏ... chung quy là nhỏ) ta muốn làm cho Dạ Du có ý nghĩ muốn bảo hộ và thân cận ta...

Hắn vừa niệm vừa chui vào lòng Dạ Du.

Giả bộ làm Tiểu Bạch thì được, nhưng làm y có ý muốn bảo hộ...

...có thể được?

Dạ Du vô ý thức giữ lấy hắn, ngón tay ấm muội xoa xoa khuôn mặt hắn.

Mặt Liễu Thanh Phong hơi phỉm hồng.

Liễu Thanh Phong không nhìn thấy biểu tình của Dạ Du, nên cũng không biết trong đầu Dạ Du đang nghĩ gì.

Dạ Du nghiêng đầu, nhú mày, hoang mang nghĩ — này có khi nào là có người mang mặt nạ giả mạo không ta, tính tình người này làm gì mà thay đổi thất thường thế này? — rất nhiều năm sau đó, y mới nghe chính miệng Liễu Thanh Phong nói ra một từ: điểm mấu chốt, mới hoàn toàn hiểu hết, nhưng mà đây là chuyện nói sau.

Liễu Thanh Phong thấy mình đột nhiên được Dạ Du ôm, có hơi chút kinh ngạc, sau đó bỗng nhiên lại nhớ tới một vấn đề rất đáng nghi ngờ: “Chúng ta không cưỡi ngựa cũng không ngồi xe, người mang theo roi để làm gì?”

Dạ Du hơi sững lại, trả lời: “Trước đây...”

“Àn?”

“Vạn nhất chủ ân đổi ý muốn cưỡi ngựa...”

“Đến lúc đó cũng có thể mua roi a.” Liễu Thanh Phong nheo cặp mắt hồ ly của hắn, giọng nói trầm lại, âm kéo dài ra, “Không cho nói dối...”

Dạ Du ngơ ngác, ngốc mặt ra. Sau đó thấp thỏm nói thật, “Vạn, vạn nhất ta phạm sai lầm, chủ nhân muốn phạt ta, mang theo roi sẵn sẽ tiện hơn một chút... Trước đây... chúng ta đều phải mang theo...”

Liễu Thanh Phong lại chui vào lòng Dạ Du, ôm chặt lấy y không chịu buông tay.

Không để cho người này chịu nhiều ủy khuất nữa.

Mà hắn cũng bức mình người này sao lại đầu gối không chịu được, thế nhưng không biết tự lập cố gắng, thế nhưng không biết... thế nhưng...

Người này không cần giả nhu nhược hay đáng yêu, cũng đã đủ câu ra nơi mềm yếu nhất trong đáy lòng hắn, mơ hồ có đau nhức.

Liễu Thanh Phong cảm thấy việc này cũng không có gì, dù lòng đau là do tính tình tên Dạ Du đầu gối này gây ra, nhưng hắn là tình nguyện chịu lấy.

Hắn chớp mắt mấy cái, chui ra khỏi lòng Dạ Du, cố gắng mỉm cười: “Tới thôn sau, thuê cái xe ngựa rồi chúng ta vào kinh thôi!”

Dạ Du gật đầu, y có chút lo lắng khi nhìn thấy Liễu Thanh Phong lộ ra tâm tình bất ổn như thế nên do dự: “Chủ nhân...”

“Àn?”

“Cái kia, bạc của chúng ta, e là không đủ...”

Liễu Thanh Phong vuốt cằm, cười: “Không sao hết, ta trên đường sẽ tiện giúp chẩn bệnh, thu về cũng không ít đâu.”

Hơn nữa hắn là người xuyên không — Liễu Thanh Phong thâm nghĩ trong bụng — cho dù không phải văn võ toàn tài hay không làm được đại sự, chôm vài bài thơ hay bài hát rồi bán cho thanh lâu sỗ quán, vậy là có thể kiếm chút tiền, làm sao mà có thể nghèo túng không tiền được chứ?

Dạ Du không lo lắng nữa, xoa người, trường kiếm đảo qua bụi cỏ, đuổi đi rắn và côn trùng có thể ở trong đó, tiếp tục mở đường cho Liễu Thanh Phong.



Y thật ra muốn nói, kiếm bạc không phải là vấn đề.

Dù cho Liễu Thanh Phong không đụng tay, một mình Dạ Du đi làm cu li, chắc chắn có thể nuôi sống được cả hai người.

Dạ Du thiếu chút nữa thì mở miệng bảo Liễu Thanh Phong không nên lo lắng gì hết, nhưng rốt cuộc vẫn im lặng không mở miệng.

Nhưng mà được gặp người bên cạnh Liễu Thanh Phong mấy tháng, Dạ Du phát hiện chính mình càng lúc càng lớn mật. Bắt đầu có can đảm phỏng đoán tâm tư của chủ nhân, thậm chí còn muốn đi hỏi...

Trời ạ! Y giật mình vì thay đổi của bản thân, song song đấy cũng mơ hồ ý thức được Liễu Thanh Phong đối với y đã không phải là dung túng bình thường.

Còn có ngầm thay đổi nữa chứ.

Vì thế, dẹp qua một bên rối ren, Dạ Du mở miệng hỏi, dù rằng đột ngột hỏi vậy có chút kỳ cục.

May mà người nọ không tức giận, trái lại còn nở nụ cười, trong mắt tựa như ánh lên sự tự tin, như là không hề lo lắng.

Dạ Du cũng len lén có chút vui vẻ theo.

Y gần đây nhất vẫn tự nghĩ, Liễu Thanh Phong hoàn toàn không giống với chủ tử trước đây. Chủ tử trước đây không thích y, thế nên ghét y ăn cơm, ghét y nói chuyện... Nhưng hiện tại vị này...

Tựa như đã không chỉ là chủ nhân.

Chủ nhân trước đây dường như Dạ Du, vì vậy Dạ Du vì hấn bán mạng.

Còn người hiện tại này... Nếu như có thể, Dạ Du thật sự cam nguyện dưỡng Liễu Thanh Phong, đồng thời cũng vì Liễu Thanh Phong mà bán mạng.

Người nọ là người đầu tiên tốt với y, Dạ Du nghĩ, người nọ hoàn toàn khác với dạng chủ nhân cho y một nơi ở và cơm ăn.

Lơ đãng giẫm lên bụi cỏ, y bỗng hy vọng có một ngày Liễu Thanh Phong nhẹ thở gấp bên tai y, bộ dáng gọi tình — lại thiết tha, ba phần ẩn nhẫn, sáu phần yêu chiều...

Mặt Dạ Du có chút phỉếm hồng.

Không biết, nếu y đoán không sai, nếu như thích của người nọ chính là thích đó.

Như vậy... Dạ Du bứt rứt cắn môi dưới, đợi đến đêm nay, nói với người nọ rằng y rất thích được người nọ ôm, không biết có thể có được... sự vui vẻ hiếm thấy của người nọ?

## 13. Chương 13

Dạ Du rốt cuộc cũng học được ghen tị.

Liễu Thanh Phong vuốt cằm thỏa mãn cười.

---

Chớp mắt, ba năm lại ba năm.

Liễu Thanh Phong nằm trong viện của mình, cười tủm tỉm dưới bóng râm của giàn nho.

Cây nho uốn quanh co trên giàn, dây thoát nhìn trông nhỏ và yếu, Liễu Thanh Phong bắt đầu ngóng ngày nó sẽ kết quả, lúc nào cũng ra ngắt chồi của nó, ngậm ở trong miệng, vị chua chua chất chất, mùi vị thật khác biệt.

Không tin được cây nho do một kẻ xấu xa như thế trồng lên, thế mà tới mùa hè lại sinh trưởng vô cùng tốt, vô số hoa nhỏ nở dày kín, sau đó kết thành vô số những trái nhỏ màu xanh xanh.

Liều Thanh Phong vì vậy luyện tiếu không muốn ngắt nó nữa, mà cây nho này cũng rất khủng bố, nó bò một mạch từ giá gỗ cho đến mép tường viện, rất hiếm có cây nho nào muốn bò tường như cây này.

Trên tường viện um tùm dây thường xuân tươi tốt, nhìn phía dưới sẽ thấy lộ ra những đóa hoa loa kèn với cánh hoa lớn tinh tế và nụ hoa thật dài, Liều Thanh Phong đứng xoay tròn phía dưới, lập tức nhớ đến những trò chơi trẻ con mà mình rất thích ở kiếp trước.

Liều Thanh Phong có hai cái ham muốn to lớn, một là ngủ, hai là ăn.

Ngủ không nhất thiết phải ngủ trên giường mềm mại, nhưng nhất định khi ngủ phải được an ổn ấm áp, vì thế nhất định phải ôm Dạ Du ngủ cùng.

Ăn không nhất thiết phải ăn sơn hào hải vị, nhưng nhất định khi ăn phải được vui vẻ, vì thế nhất định phải cùng Dạ Du ăn cơm thì hương vị mới ngọt ngào.

Liều Thanh Phong nheo mắt, nhìn chăm chăm một hồi rồi hô to: “Dạ Du, ta nóng, muốn ăn băng...”

Dạ Du (\*), y hồi hận đã cho Liều Thanh Phong biết mình có thể dùng nội lực ngưng nước thành băng.

Từ lúc Liều Thanh Phong biết, hầu như ngày nào cũng phải ăn một chén lớn đến mức tay chân lạnh cóng thì mới chịu thôi. Chẳng phải Dạ Du luyện tiếu gì nội lực hay công phu cả, y chỉ là lo lắng, ăn nhiều thế sẽ không bị gì chứ?

Liều Thanh Phong vừa cầm chén đá bào vừa đổ sữa lên, sau đó nhai “rôm rốp”, thấy Dạ Du lo lắng mà khuôn mặt biến thành bà mẹ già, bèn cười phì một cái, dùng muỗng múc một miếng thật to đút thẳng vào miệng Dạ Du.

Dạ Du bị miếng đá bào tắc trong miệng, nuốt cũng không được mà nhai cũng không xong, quần đến mức hai lỗ tai đều đỏ lên, lúc đó lại có người đến gõ cửa.

Liều Thanh Phong thu lại nụ cười lười nhác xấu xa, chỉnh lại vạt áo trước, đặt xuống tô đá bào, nhẹ nhàng nói với Dạ Du: “Ra mở cửa xem ai.”

“Dạ, Dạ công, công tử... Liều, Liều công tử, có ở nhà không?” Gõ cửa là một tên nói lắp.

Liều Thanh Phong làm nghề bán tranh kiếm sống, có khi sẽ viết một hai câu đối ngắn ngắn.

Nhưng cách làm việc của hắn rất quái dị, một tháng chỉ bán một bộ tranh chữ, ai trả giá cao nhất sẽ được. Ngày thường thì đóng chặt cửa, không thấy xuất môn bao giờ, xuất quỷ nhập thần, âm soa dương thác, trông có vẻ như đang bị ai đó truy đuổi. (chung quy đám trên là anh ấy lúc nào cũng lên lên lút lút)

Sau đó, lúc đầu thì luôn có người tới gõ cửa hỏi Liều Thanh Phong đại thiếu gia bao giờ sẽ bán bộ tranh chữ tiếp theo, giá cả thế nào... Sáu mươi lượng? Bảy mươi lượng?

Liều Thanh Phong nổi giận!

Cứ thế này thì làm sao hắn an tâm mà gần gũi và ve vãn cái đầu gỗ Du kia?

Liều Thanh Phong bỗng đứng minh bạch, tại sao thế giới lại cần sự tồn tại của đại diện mua bán.

Vừa vặn có một tên thư sinh nghèo, người tuy rằng thành thật lại hiền khô, phải tội cứ nói lắp suốt, hoàn cảnh túng quẫn, vừa khốn khổ vừa bị đói lạnh, té xỉu trước cửa nhà Liều Thanh Phong.

Nhặt được cửa quý ngoài đường.

Liều Thanh Phong sau đó, một tháng chỉ bán cho tên thư sinh này một bức tranh, lấy khoảng năm mươi lượng bạc. Về phần tên thư sinh buôn bán ngã giá tranh chữ thế nào, lời lãi chênh lệch ra sao, hắn cũng lười không quan.

Hắn và Dạ Du, một tháng tiêu cũng không nhiều, chưa đến mười lượng, số còn lại, từ từ để dành, nếu thừa nhiều hơn, thế nào cũng dắt nhau đi dạo rồi xả láng một trận.

Vì vậy thế nhân đều biết, Liều Thanh Phong là người diên, có tài nhưng không với được đến nơi thanh nhã.

Hắn rốt cuộc cũng được yên tĩnh.

v

Tiểu Kết Ba thì không yên tĩnh.

Không yên tĩnh nhưng lại ngọt như mía lùi.

Trong tâm Tiểu Kết Ba ao ước có được phong độ như Liễu Thanh Phong, hẳn chưa từng bao giờ được tiêu sái như thế.

Lúc bị khi dễ, hận cũng không dám hận, chỉ trách mình không can đảm chống lại.

Dù bây giờ trên người có bạc, mặc áo gấm ăn rượu thịt, nhưng vẫn nhát gan như trước.

Mỗi tháng, chỉ đi gặp Liễu Thanh Phong một lần, giao ngân lượng đổi tranh thơ. Những lúc khác, cả nhìn Liễu Thanh Phong cũng không nhìn hẳn.

Thế thì sao? Bình thường, ngoại trừ bốn năm người bạn thân, ngay cả người khác một tháng gặp một lần cũng không có đâu.

Hắn thỏa mãn rồi, một tháng một lần, lấp bắp, ráng sức nói, ráng sức nhây càng nhiều thời gian mới đổi được câu đáp lại cũng rất ráng sức của Liễu Thanh Phong.

.....

Rốt cuộc cũng tiễn khách.

Bạc giao cho Dạ Du cất.

“Hắn càng ngày càng dong dài.” Liễu Thanh Phong cười cười, nhìn chén đá bào đã chảy thành nước, bắt đắc dĩ lắc đầu.

Dạ Du cúi đầu không nói.

“Nhưng mà đôi khi nghĩ nghe hắn dong dài vậy cũng có thú vị.” Liễu Thanh Phong đã hiểu mục đích của tên nói lấp kia, hẳn không phải kẻ ngu si, chỉ là đi đoán suy nghĩ của đối phương rất nhứt đầu, ngưng không phủ nhận lòng có chút vui mừng khi đoán đúng.

“Người, thích nghe hắn dong dài?... Thích hẳn?” Dạ Du gian nan hỏi.

“A?” Liễu Thanh Phong nghe không hiểu.

“Thế sao lại bán tranh cho hắn? Trước đây Trần công tử có nói nguyện ý mỗi tháng sẽ mua tranh với giá một trăm lượng...”

Liễu Thanh Phong đảo mắt xem thường: “Trần công tử xưng hô, đối đãi với người thế nào? Ngày ngày mắt thì để trên đỉnh đầu, lại nhìn không ngay thẳng. Tên nói lấp còn có lễ phép...”

“A, ta...” Dạ Du đỏ mặt.

Liễu Thanh Phong phe phẩy cây quạt, che khuôn mặt đang cười toe toét.

Dạ Du suy nghĩ một chút, nhưng vẫn như cũ, chỉ bổ sung: “Sau này hẳn đến, nếu là chuyện khác, ta sẽ giúp người xử lý được không? Không để cho hắn đi vào dong dài nữa...”

.....

Dạ Du rốt cuộc cũng học được ghen tị.

Liễu Thanh Phong vuốt cằm thỏa mãn cười.

.....

“Dạ, dạ công tử...”

“Ừ.”

“Ta, ta tới lấy, tranh đặt, đặt tháng trước...”

“Ừ.”

“Liều, Liều thiếu gia, gần đây vẫn khỏe...”

“Rất tốt.”

“Cái kia, cái kia...”

“Bạc đâu?”

“Ồ, ở đây...”

Dạ Du cầm lấy túi bạc, ước chừng trọng lượng bằng tay, thấy không sai biệt lắm thì thỏa mãn gật đầu, xoay người, “ầm” một tiếng đóng chặt cửa lớn, nhót tên nói lắp ngoài cửa.

Bên trong truyền đến tiếng hô to gọi nhỏ của Liễu Thanh Phong đang tính tình trẻ con: “Dạ Du! Người mau tới đây, tại sao vịt nướng của ta lại thành vịt khét thế này?!”

Nói lắp đứng ngoài cửa cầm bức tranh còn chưa được bao lại, cười khổ.

Hắn là thực sự, rất cực kỳ hâm mộ hai người đang ở trong nhà kia, nhưng cuối cùng, chỉ có thể đứng hâm mộ mà thôi.

Hoàn

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-cuong-dich-moc-dau-dien-cuong-dich-dau-go>*